

Tengernek Csillaga

2016. márc.–ápr.
XXI/2. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 290,- Ft

Sümegek – kegyszobor

Tartalomjegyzék

Ima a nehéz időkre

Édes Jézusom!
Hozzád fordulok most a szorongattatás közeledtével
(ebben a szorongattatásban).
Kérlek, áraszd el lelkemet
a Szentlélek megvilágosító erejével,
hogy megkaphassam a megkülönböztetés ajándékát,
mely ebben a zavaros világban szükséges ahhoz,
hogy Egyházad igaz ösvényén járhassak.
Kérem kegyelmedet, hogy a Hamis Próféta hazugságait,
melyet igazságként állítanak elém,
és az Antikrisztus csodákkal kísért megtévesztéseit
észre tudjam venni, és vissza tudjam utasítani.
Jézusom, kérlek, ments meg az üldöztetéstől.
Boríts be Szent Véreddel,
hogy minél jobban kibújhassak a sátán cselvetései alól,
hogy a te akaratod szerint tudjak cselekedni.
Kérlek, adj erőt és reménységet a szorongattatás idején,
hogy mindvégig megmaradhassak az igaz hitben. Ámen.
Jánossy Gábor

XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 13.....	1
Részlet a Szeretetláng Naplóból (7)	5
Az Egyház hét szentsége (3. rész)	11
Jegyzet Ferenc pápa januári videós üzenetéről	17
Urunk megkeresztelkedése: forradalom, világosság, bűnbánat	21
Könyörület istenfélelem nélkül?	23
A Kopt Ortodox Egyház vezetőjének a véleménye a „tömeg-áradatról”.	24
Nigériában felavatták Afrika legnagyobb Jézus-szobrát	26
A Máriás Papi Mozgalom Nemzetközi felelősének körlevele.....	27
Szent Márton püspök igaz, szent példája	35
Ne szeressétek a világot	38

Mária-kegyhelyek

Sümeg.....	41
------------	----

Mária kicsinyei

Szabadulástok közel van.....	43
------------------------------	----

Rózsafüzér

Az ördög véleménye a rózsafüzérről	47
--	----

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengerneksillaga.hu

E-mail: info@tengerneksillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Jeruzsálem, Vérrel
verítkezés temploma

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templo-
mokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány

bankszámlaszáma: K&H Bank

10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 13.

A 2014 januárjával kezdődött sorozatban Őszentsége, XVI. Benedek pápa 2012. október 17. és 2013. február 27. között, a szerdai általános kihallgatások alkalmából elhangzott tanításait adjuk közre Diós István atya fordításában. Diós atya jóvoltából az elmúlt idők kiemelkedően legnagyobb tanító pápájának teljes beszéd anyagait olvashatjuk ebben a sorozatban. (A Vatikáni Rádió honlapján az előadásoknak csak a kivonataival találkozhattunk, eddig csak abból gazdálkodhattunk – a szerkesztő)

Jézus Krisztus „az egész kinyilatkoztatás közvetítője és teljessége”

(2013. január 16)

Kedves Testvéreim!

A kinyilatkoztatás közvetítői

A II. Vatikáni Zsinat a kinyilatkoztatásról szóló Dei Verbum konstitúciójában tanítja, hogy Isten egész kinyilatkoztatásának benső igazsága számunkra „Krisztusban ragyog fel, aki egyszerre közvetítője és teljessége az egész kinyilatkoztatásnak”. (2. p.) Az Őszövetség elmondja, hogy Isten a teremtés után – az eredeti bűn ellenére, az ember erőszakossága ellenére, amellyel a Teremtő helyére akart lépni – újra felajánlotta barátsága lehetőségét, elsősorban az Ábrahámmal kötött szövetséggel, és egy kicsinyke nép, Izrael történetében. Ezt a népet nem a földi hatalom szempontjai szerint választotta ki, hanem tisztán szeretetből. E kiválasztás misztérium marad, és feltárja Isten stílusát, aki nem azért hív meg egyeseket, hogy a többieket kizárja, hanem hogy hidat képezzenek, és vezessék el őket Őhöz: a kiválasztás mindig mások érdekében történik. Izrael népének történelmében végig tudjuk követni egy hosszú vándorlás stációit, melynek során Isten megismerteti, kinyilatkoztatja önmagát, szavával és tetteivel belép a történelembe. E művéhez közvetítőket használ, mint Mózes, a prófétákat, a bírakat, akik közlik a néppel az ő akaratát, emlékeztetnek a szövetséghez való kötelező hűsége, és ébren tartják a várakozást az isteni ígéretek végső és teljes beteljesedésére.

Isten arcát a Fiú nyilatkoztatja ki

És éppen ezen ígéretek beteljesedését szemléltük Karácsonykor: Isten kinyilatkoztatása eléri a csúcspontját, teljességét. A Názáreti Jézusban Isten va-

lóságosan meglátogatja az ő népét, meglátogatja az emberiséget, oly módon, ami felülmúl minden várakozást: elküldi Egyszülött Fiát; maga Isten lesz emberré. Jézus nem valamit mond nekünk Istenről, nem egyszerűen beszél az Atyáról, hanem ő Isten kinyilatkoztatása, mert ő Isten, és így kinyilatkoztatja nekünk Isten arcát. Szent János evangéliuma prológusában írja: „Istent soha senki nem látta: az egyszülött Fiú, aki Isten és az Atya ölen van, ő az, aki kinyilatkoztatta” (1,18).

Isten arcát Jézusban láthatjuk

Szeretnék elidőzni ennél a „kinyilatkoztatni Isten arcát” részletnél. E tekintetben fontos tényt mond el Szent János az evangéliumában, amit az imént hallottunk. Szenvedéséhez közeledve Jézus bátorítja a tanítványait, mondja, hogy ne féljenek, hanem higgyenek; ezután beszélni kezd nekik az Atyáról (v.ö. 14,2–9). Egyszer csak megszólal Fülöp, és azt kéri Jézustól, hogy „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát és ez elég nekünk” (14,8). Fülöp nagyon gyakorlatias és konkrét, kimondja azt, amit mi is szeretnénk kérni: „látni akarjuk, mutasd meg nekünk az Atyát”; azt kéri hogy „láthassa” az Atyát, látni akarja az ő arcát. Jézus válasza nem csak Fülöpnek szól, hanem nekünk is, és bevezet minket a krisztusi hit szíve középebe; az Úr ezt mondja: „Aki látott engem, látta az Atyát” (14,9). Ebben az állításban össze van foglalva az Újszövetség újdonsága, az az újdonság, amely Betlehemben jelent meg: Isten látható, Isten megmutatta a maga arcát, láthatóvá lett Jézus Krisztusban.

Isten arcának látása az Ószövetségben

Az egész Ószövetségben jelen van „Isten arcának keresése”, ezen arc megismerésének a vágya, a vágy, hogy láthassák Istent, ahogy van. Olyannyira, hogy a héber *pa-ním*, „arc” szó jó négyszázszor fordul elő, s ebből százszor Istenre vonatkozik: százszor fordulnak Istenhez azzal, hogy látni akarják az arcát. És a zsidó vallás mégis teljesen tiltja a képeket, mert Istent nem lehet ábrázolni, amint a szomszédos népek ezt tették bálványaikat imádvá. Úgy tűnik, hogy az Ószövetség teljesen kizárta a „látást” a kultusból és a jámborságból. Mit jelent akkor mégis egy jámbor izraelita számára Isten arcát keresni, annak tudatában, hogy semmiféle képet nem alkothat róla?

Istennek van arca

Ez a kérdés fontos: egyrészt azt akarja mondani, hogy Isten nem ábrázolható, nem lehet kézbe venni, mint egy képet, de Isten helyére sem állítható sem-

mi; másrészt azonban állítja, hogy Istennek van arca, azaz „Te”, aki kapcsolatba léphet, aki nincs bezárva a maga egébe, hogy onnan felülről szemlélje az emberiséget. Isten kétségtelenül minden dolog fölött van, de hozzánk fordul, meghallgat minket, lát bennünket, beszél hozzánk, szövetséget köt velünk, és tud szeretni. Az üdvtörténet Isten története az emberiséggel; ennek az Istennel való kapcsolatnak a története, aki fokozatosan nyilatkoztatja ki magát az embernek, aki megismerteti magát, megismerteti a maga arcát.

Mit jelent „hátról látni” Istent?

Az év elején, január elsején hallottuk a liturgiában a nép fölött elmondott legszebb áldó imádságot: „Áldjon meg és őrizzen meg téged az Úr. Az Úr ragyogtassa rád az ő arcát és legyen hozzád kegyelmes. Fordítsa hozzád arcát az Úr, és adjon neked békességet.” (Szám 6,24–26.) Az isteni arc ragyogása az élet forrása, láthatóvá teszi a valóságot; arcának világossága az élet vezérlője. Van az Ószövetségnek egy alakja, akihez egész különlegesen kapcsolódik „Isten arcának” témája; Mózes ő, akit Isten arra választott, hogy kiszabadítsa népét az egyiptomi rabszolgaságból, adja át a népnek a szövetség Törvényét, és vezesse el az Ígéret Földjére. A Kivonulás könyvének 33. fejezetében az áll, hogy Mózes szoros és bensőséges kapcsolatban volt Istennel: „Az Úr szemtől szemben beszélt Mózesrel, ahogy az ember beszél a barátjával” (33,11). E bensőség alapján kéri Mózes Istentől „Mutasd meg nekem a dicsőségedet!” – és Isten válasza világos: „Elvonultatom előtted egész jószágomat és kimondom a nevemet... De te nem láthatod az arcomat, mert nincs ember, aki láthatna engem, és életben maradhatna... Íme van itt egy hely a közelemben... Láthatod a hátamat, de az arcom nem látható.” (33,18–23.) Tehát egyrészt szó van a barátok közti szemtől szemben párbeszédéről, másrészt a lehetetlenségről, hogy valaki ebben az életben láthassa Isten arcát, amely rejtve marad; a látás korlátozott. Az egyházatyák azt mondják, hogy ezek a szavak: „csak a hátamat láthatod” azt akarják mondani, hogy te csak követheted Krisztust, és őt követve hátról láthatod Isten misztériumát; Isten csak a hátát látva követhető.

Jézus arca Isten emberré lett Fiának arca

Ehhez képest azonban valami teljesen új dolog történik a megtestesüléssel. Isten arcának keresése elképzelhetetlen fordulatot kap, mert ez az arc most láthatóvá válik: Jézus arca Isten emberré lett Fiának arca. Benne teljesedik be Isten kinyilatkoztatásának Ábrahám meghívásával kezdődött útja, Ő ennek a kinyilatkoztatásnak a teljessége, mert ő Isten Fia, s ugyanakkor „az egész ki-

nyilatkoztatás közvetítője és teljessége” (Dei Verbum 2. p.), Őbenne a kinyilatkoztatás tartalma és a Kinyilatkoztató azonos. Jézus megmutatja nekünk Isten arcát, és megismerteti velünk Isten nevét. Főpapi imájában az utolsó vacsorán mondja az Atyának: „Kinyilvánítottam nevedet az embereknek... Megismertetem velük a nevedet.” (Jn 17,6.26.) Az „Isten neve” kifejezés Istent jelenti úgy, mint Aki jelen van az emberek között. Mózesnek az égő csipkebokorban Isten kinyilatkoztatta a nevét, azaz megszólíthatóvá nyilvánította magát, konkrét jelt adta annak, hogy „jelen van” az emberek között. Mindez Jézusban érte el beteljesedését és teljességét: általa új módon jelent meg Isten a történelemben, mert aki Őt látja, látja az Atyát, ahogyan Fülöpnek mondja (v.ö. Róm 9,28).

Verbum abbreviatum=tömörített szó

Szent Bernát ezt mondja: a kereszténység „Isten Igéjének vallása” de nem egy „írott és néma szóé, hanem a megtestesült és élő Igéjé” (Hom. super missus est, IV, 11: PL 183, 86B). A patrisztikus és középkori hagyományban erre egy különleges kifejezést használnak: azt mondják, hogy Jézus a *Verbum abbreviatum* (v.ö. Róm 9,28, hivatkozással Iz 10,23-ra), a tömörített Szó, az Atya rövid, tömörített Szava, aki mindent elmondott nekünk az Atyáról. Jézusban az egész Szó jelen van.

Jézus „a Közvetítő”

Jézusban az Isten és ember közötti közvetítés is megtalálja a maga teljességét. Az Ószövetségben sokan vannak, akik ezt a feladatot töltötték be, különösen Mózes, a szabadító, a vezér, a szövetség „közvetítője”, ahogyan az Újszövetség is nevezi őt (v.ö. Gal 3,19; ApCsel 7,35; Jn 1,17). Jézus azonban, az igaz Isten és igaz ember nem egyszerűen egy Isten és az ember közvetítői között, hanem „a közvetítő”, mégpedig az új és örök szövetség közvetítője (v.ö. Zsid 8,6; 9,15; 12,24); „mert egy az Isten – mondja Szent Pál – és egy a közvetítő Isten és az emberek között, az ember Jézus Krisztus” (1Tim 2,5; v.ö. Gal 3,19–20). Benne látjuk az Atyát és találkozunk az Atyával; benne szólíthatjuk Istent az *Abba, Atya* néven; benne adatott nekünk az üdvösség.

Isten arcának látása és a Krisztus-követés

Isten valóságos megismerésének vágya, azaz a vágy, hogy láthassuk Isten arcát, minden emberbe bele van oltva, még az ateistákba is. És talán tudatlanul él bennünk ez a vágy, hogy egyszerűen lássuk, hogy van, hogy ki Ő, hogy ki a mi számunkra. De ez a vágy Krisztus követésében valósul meg, így

láthatjuk hátulról, s láthatjuk meg végül Istent úgy is, mint barátunkat, az ő arcát Jézus Krisztus arcán. Fontos, hogy Krisztust ne csak akkor kövessük, amikor szükségünk van rá, és amikor némi szünet áll be mindennapi tevékenységeinkben, hanem életünk teljes egészében. Egész életünknek a Jézus Krisztussal való találkozásra, az iránta való szeretetre kell irányulnia, s ezen belül központi helyet kell kapnia a felebaráti szeretetnek; annak a szeretetnek, amely a Megfeszített fényében felismerteti velünk Jézus arcát a szegényben, a gyengében, a szenvedőben. Ez csak akkor lehetséges, ha Jézus arca ismerőssé válik Szavának hallgatásában, a vele való bensőséges beszélgetésben, ennek a Szónak olyan befogadásában, hogy valóban találkozunk Vele, és természetesen az Eucharisztia misztériumában.

Tanuljuk látni Isten arcát

Szent Lukács evangéliumában fontos a két emmauszi tanítványról szóló szakasz, akik a kenyértörésben ismerték fel Jézust, de fel lettek rá készítve azzal, hogy együtt mentek vele az úton, azzal, hogy meghívták Őt magukhoz, a beszélgetéssel, amelytől lángolt a szívük; és a végén meglátták Jézust. Számunkra is az Eucharisztia a nagy iskola, amelyben megtanuljuk látni Isten arcát, bensőséges kapcsolatba kerülünk Vele; s ugyanakkor megtanuljuk, hogy tekintetünket a történelem végső mozzanatára irányítsuk, amikor majd betölt bennünket arcának fényességével. Itt a földön efelé a teljesség felé tartunk, abban az örömteli várakozásban, amely Isten Országában fog valóban beteljesedni.

Részlet a Szeretetláng Naplóból (7)

1962. június 2. – szombat

A szentmisén szentségkítétel. Elővettem imádságos könyvem (zsolozsma). S közben az édes Üdvözítő így szólt hozzám:

„Tedd el imádságos könyved és beszéljessünk!”

Nagy meghatottság vett erőt rajtam, mert jóságos, szeretettel teljes szavai kegyelmekkel teljes érzéssel árasztották el lelkemet. A Szent Szűzhez folyamodtam: „Anyám! Ó, jöjj, segíts hálát adni Szent Fiadnak, mert a felém tóduló kegyelmeit alig bírom elviselni. Ajkaimra nem jön szó. Mi módon adjak hálát Neki?”

„Bűneidnek mélységes bánatával válaszolj Szent Fiamnak!”

És a Szent Szűz szavai mélységes bűnbánatra indították lelkemet. Szemeim megteltek forró könnyel. Így telt el az idő szentáldozásig. A harmóniumon a „Templom csendes mélyén” ének csendült fel. Ez még csak fokozta az Iránta érzett gyengédségemet, ez az én kedvenc énekem. Már hónapok óta nem hallottam, és most meg már negyedik napja mindennap felcsendült. De ilyen mélyen még nem hatott meg, mint ma. Úgyannyira, hogy végigfolyt a könny az arcomon, nem tudtam még a szentáldozásnál sem visszatartani. Mikor visszatértem a helyemre, a Vele való egyesülés iránti hálámat szerettem volna Előtte kifejezni. Ő nem engedett szóhoz jutnom, Ő kezdett el nekem áradni:

„Kis leánytestvérekem! Milyen boldog vagyok, hogy ilyen szívbe térhetek, aki minden erőfeszítésével az Én szeretetemre törekszik!”

És a néhány nap óta lelki szárazságban sínylődő lelkemet úgy elárasztotta termékeny kegyelmével, hogy egészen megsemmisültem nyomorúságom tudatában. Ő tovább is beszélt hozzám:

„Szép volt az ének? Én játszottam ma el a harmóniumon. Ez a mi kedvenc énekünk. Neked akartam kedveskedni, amiért a templom csendes mélyét, ahol Én lakozom, annyira szereted.”

És kérlelt, maradjak meg szeretetében, mert szinte el sem tudja képzelni, hogy én elszakadjak Tőle.

Éjjel a virrasztó órára az édes Üdvözítő ébresztett fel ezekkel a szavakkal:

„A magányos éjben szíveket keresek.”

Ne vegye rossz néven az, aki valaha soraimat olvassa, de megint csak azt kell írnom, hogy könnyeim megeredtek. Ennyi gyengédség és figyelmesség, amit Ő velem szemben gyakorol, könnyekkel telíti szemeimet. Majd így szólt:

„Mivel ez neked is tetszik, ezután ha Én ébresztelek, ez lesz a jelszó: A magányos éjben szíveket keresek.”

És szavaiból kiéreztem, hogy az Ő örök gondolata a szívek keresése.

1962. június 3.

Ma hajnalban, mikor a második virrasztó órát is befejeztem, az Üdvözítő kérően szólt hozzám:

„Leányom! Szenvedj Velem! Érezz Velem! Enyhítsd fájdalmamat!”

És lelki szemeim elé olyan látomást bocsátott, hogy szívem majd megszakadt. A szörnyű látványtól nemcsak lelki fájdalmat, hanem néhány percig tartó fuldoklást is éreztem.

1962. június 4.

Negyvenórás szentségimádás volt. Már délután felmentem a máriaremetei kegytemplomba, hogy az éjszakai szentségimádásra lelkemet előkészítsem. A nagy tömeg áhítata jó hatást tett lelkemre. Egyórai ott-tartózkodás után lelkem kissé megpihent a délelőtti szétszórtság után. Örült a lelkem, hogy most Őt nagy tömeg engeszteli és imádja. Az Úr Jézus csak ennyit szólt hozzám:

„Szánom a sereget.”

Az éjféλι szentségimádáson vagy kétszázán lehetek. Éjjel két óráig még csak ment a szentségi virrasztás, de utána már csak az álommal való küszködéssel telt el az idő. Közben én is levegőre mentem, hogy az álom kissé elhagyjon. Visszamenet körülnéztem, és láttam, hogy alig van néhány ember ébren. Én sem tudtam leküzdeni a reám nehezedő álomosságot.

Megkértem az édes Üdvözítőt, vegye küszködésemet is úgy, mintha imádnám Őt. Bocsánatot kértem Tőle lanyhaságom miatt és azok helyet is, akik talán elfelejtettek Tőle bocsánatot kérni.

1962. július 2. – *Sarlós Boldogasszony*

Az Úr Jézus Sarlós Boldogasszony napján, a délutáni szentséglátogatás alatt ismét panaszos kéréseivel árasztott el:

„Leánykám, holnap Szent Szívem pénteke. Úgy szeretném kiárasztani kegyelmeim bőségét lelketekbe! Kérj sokat, ne csak a magad, hanem mindenki részére!”

Az Úr Jézus a csütörtöki panaszait pénteken is folytatta:

„Szeress Engem még jobban, hívebben, és ne essék nehezedre, hogy Én csak panaszkodom. Leánykám, azért sok a panaszom, mert oly kevés az, aki meghallgat! Hiába panaszkodom a Neked szentel lelkeknek, nem térnek be lelkül mélyére, hogy ott náluk is hallathatnám panaszos szavaimat. Pedig de sok megbeszélni valóm volna velük Országom eljövetele érdekében!”

1962. július 12.

„Látod, még alig történt valami. Édesanyám Szeretelángja még mindig nem indul. Leánykám, **te csak szítsd a tüzet,** mert erre vagy kiszemelve. Nagy kitüntetés ez. **Vágyaiddal, áldozataiddal nehogy szünetet tarts, mert ez igen fájna Édesanyánknak!”**

„Uram, Jézusom, ugye tudod, milyen égető vágy van szívemben? Úgy szenvedek miatta én is, hogy még mindig nem történt semmi.”

Aznap egész nap önteltségemmel küszködtem. Ő szomorúan szólt hozzám:

„Leánykám, önteltséged elszórakoztat. Én szomorúan figyellek. Meddig tart ez még így? Úgy fáj ez Nekem.”

1962. július 14.

„Tudod, mit beszéltetek az ismerősöddel: hogy a legnagyobb boldogság más boldoggá tenni. **Én úgy, de úgy szeretnék boldoggá tenni benneteket!** És ti mégis máshol kerestek (a boldogságot), és nem Nálam. Az Én boldogító kegyelmeimet elkerülitek. Megismétlem előbb elmondott szavaimat: Úgy, de úgy fáj!”

1962. július 15.

„Leánykám, meddig hagytok még várni? Mikor ölelhetlek már Szívemre mindnyájatokat? Türelmem határtalan. Én már annyi jót ígérek, csak hogy magamhoz édesgessetek benneteket, ti mégis olyan érzéketlenek vagytok (Írántam).”

A kilencnapos szigorú böjt után így szólt:

„Hívj meg asztalodhoz vendégnek szerény reggelidhez! Ne légy közömbös, ne öltö unalmas arcot, mert akkor azt kell hinnem, hogy kelletlenül teszed Érted. **Hozd el gyengeségeidet Hozzá. Nehogy azt hidd, hogy ez nem érdemszerző! Ismerlek Én nagyon jól. Nyitott könyv Elöttem lelked legrejtettebb zuga is, de elvárom, hogy valld be fogyatékoságaidat, mert így már ezek érdemszerzők lesznek számodra.**”

„Én Jézusom, úgy akarom bánni bűneimet, ahogy még soha senki meg nem bánta. Szívemnek minden dobbanása kevés. Ahány kis porszem van a világon, mindbe behelyezem szívem bánatát, hogy fújja a szél Hozzá engesztelésül megszámlálhatatlan sok bűnömért.”

És mikor így elkeseregtem bűneim bánatát, Ő nagyon meg volt hatódva, és egy csendes, halk szóval csak ennyit mondott:

„Leánykám, ennyi bánatra ráteszem egyetlen csepp Véremnek egy parányi kis részét, és teljesen megbocsátom, elfelejtem (bűneidet). Ezt a nagy bűnbánatot ajánld fel Nekem a bűnösök helyett.”

Örömben azt sem tudtam, hogy szóljak Hozzá.

„Édes Jézusom, megyek Hozzá nyári hajnal harmatos virággal telt, üde reggelén, mikor még álom szunnyad a szívek rejtekén, hogy ki köszönt, az elsők között legyek én. Mindig kevés az idő, amit Nálad töltök, elrepül, mint felhőn úszó fény. Megyek tikkasztó melegben, égető napsütésben, mert nagyon szeretlek. Megyek Hozzá az est párás homályában, s érzem, az örökméceses hív. Nálad nincs senki, Hozzá viszem lelkemet, mert nagyon szeretlek.

Megyek zuhogó esőben, feneketlen sárban, mert szeretlek, Istenem. Megyek hófödte, horpadt árkokon át, szemem csak cikázó hópelyheket lát, de én csak megyek, mert szívem csak érted ver, Istenem.”

A mellém rendelt nővér, amikor olvasta, azt kérdezte, miből írtam ezt ki? Én mondtam, (hogy) nem írtam ki semmiből sem, hanem az Úr Jézus mérhetetlen kegyelme hívta létre ezeket a szavakat lelkem mélyéből.

1962. július 16.

Elmentem a ...templomba, s ahogy a fájdalmas Szűzanya oltára elé tértem, nagy szomorúság vett erőt rajtam. X. atyára gondoltam, ki még most is beteg volt. szomorúan panaszkodtam a Szűzanyának. A szűzanya csak ezt mondta:

„Ajánld fel fájdalmadat gyógyulásáért!”

Megkérdeztem a Szűzanyát, meg fog-e gyógyulni? Ő oly kedves szavakkal vigasztalt:

„Igen, nemsokára, de nem sokáig.”

A Szűzanya így beszélt az atyáról:

„Ő már nemsokára Hozzá fog érkezni, útban van már Hozzá az Én szerett, kedves fiam, ki úgy Szívemhez van növe.”

1962. július 20.

Az Úr Jézus arra kért:

„Leányom, végy el minden ízt ételeidből, mert Én csak úgy leszek vendéged. **Ami neked jó, az nekem ízetlen.** Azért kérek, ha meghívsz vendégségbe, nekem kedvezz!”

Ezen a napon a Szűzanya arra kért, hogy ajánljam egyházközségünket az Ő és Szent József oltalmába, és mindennap kérjem a lelkek számára a jó halál kegyelmét.

1962. Úrnapiján

Az édes Üdvözítő eltöltötte lelkemet Szent Testének és Szent Vérének csodás érzésével. Úgy hatott ez rám, hogy heteken keresztül állandóan erről elmélkedtem. Az Ő óhaja volt, hogy éljem át Vele ezt a határtalan nagy és kegyelmekkel teljes gondolatot: „Aki eszi sz én Testemet és issza az én Véremet, az én bennem marad és én őbenne.”

Nem lehet azt leírni, amit elmélkedésem közben átéltem és heteken át nem tudtam betelni Vele. Erre nem lehet szavakat találni.

Ezt a csodálatos erőt adó kegyelmet a gonosz megirigyelte, és mellém szegődve, állandó zaklatásaival el akarta velem hagyni a Szent Eucharisziára való gondolatot. Mit vagyok úgy oda, ő is tud csodákat tenni, még nagyobbakat is. „Ugye, most meglepődsz rajta, hogy én is tudom, mire gondolsz? Hát ez nem csoda?” És még sok más, általa művelt csodat sorolt fel előttem, úgyhogy sokáig nem tudtam szabadulni tőle. Mindent megkísérelt, hogy gondolataimat kiforgassa a maga javára, hogy minek az a sok sanyargatás, nehogy azt higgyem, hogy nekem ez a túlvilágon pótolva lesz. „Neki sincs nagyobb hatalma, mint nekem, azért van az a sok panasza hozzád. Én több csodát tudok tenni, láthatod.”

Erre a sok gyalázatos beszédre így szóltam: „Az lehet, hogy sok csodat tudsz tenni, de csak annyit, amennyit és ameddig Isten megengedi, *de üdvözíteni nem tudsz senkit.*”

Ez úgy eltalálta őt, hogy magam sem gondoltam volna, hogy ez a szó így lefegyverzi. Dühös szégyennel felhagyott további zaklatásaival.

1962. július 30.

„Kis kármelita leányom, mindig csak panaszkodom. Ó, Szent Szívemnek menyire fáj, hogy ilyen sok közömbös lélek van együtt. Most, hogy ismét az első péntek közeledik, igen szomorúan gondolok erre. *Szívem túlradó szeretete nem kap viszonzást a lelkektől.* Leánykám, szeress te még jobban, ölelj szívedre még jobban! Légy áldozatos lélekkel Irántam, és csak Engem szolgálj mélységes meghódolással azok helyett is, akik nem teszik ezt meg, pedig Nekem szentelt lelkek.”

Meg kellett az írást szakítanom, mert Szívének fájdalmát ismét lelkembe árasztotta. *Ó, az Ő fájdalma mily hasító! Írás közben leborulva imádtam Őt, és Szívéhez súgtam: „Mindен megtérő bűnösnel jobban akarlak szeretni.”* Sokszor van, hogy írás közben (úgy) eláraszt Szívének fájdalmával, hogy abba kell hagyni az írást.

„Tudod, azért is panaszkodom, mert te menedéket adtál Nekem szívedben. Tudom, ami Nekem fáj, azt te is együtt érzed Velem. Leánykám! Szenvedj Velem!”

Még ugyanaznap a Szent Szűz is kérlelő hangon beszélt hozzám:

„Kármelita kislányom, *fokozd vágyadat Szeretlángom elindulásáért, fokozd áldozatvállalásodat!*”

Ugyanezekkel a szavakkal szólt hozzám Sarlós Boldogasszony napján is:

„Fokozd áldozatvállalásodat! Ne kérdezd hogyan, légy találékony!”

Én erre a kérésére kilenc napig csak kenyeret, vizet és kevés gyümölcsöt vettem magamhoz. Mikor másodszer is kért, a vizet is megtagadtam magamtól több napon át. Ez a rettentő melegben igen nehezemre esett. De szívem annyira együtt érez a Szent Szűz óhajtaival, és ez igen nagy erőt adott nekem. Bőjtölésem idején így szóltam a Szűzanyához:

„Égi Édesanyám, annyira vágyódom Szeretlángod kigyúlása után, hogy igen nagy szomorúságot és szívfájdalmat érzek ennek hátráltatása miatt. Édesanyám! Egyengedj újtukat azoknak, akik ügyedet hivatva vannak továbbvinni!”

(*Szeretláng Lelki Napló 50-61. o., 1961.*)

Az Egyház hét szentsége (3. rész)

A közösség szolgálatának szentségei

A keresztség, a bérmlás és az Eucharisztia a keresztyén beavatás szentségei. Krisztus valamennyi tanítványának közös hivatását alapozzák meg, az éltszentségre és a világ evangelizálásának missziójára szóló meghívást. Hozzák a szükséges kegyelmeket a Lélek szerinti élethez az örök haza felé tartó zarándokúton. Ezen az úton kísérnek el minket a gyógyulás szentségei: a bűnbánat és a betegek kenete, melyek segítenek az igaz úton maradni és átjutni a boldog örök életbe.

A közösségi szolgálat szentségei: az egyházi rend és a házasság szentségei, alapvetően mások üdvösségére irányulnak. A személyes üdvösséghez is hozzájárulnak, de ezt mások szolgálata által teszik. Sajátos küldetést jelentenek az Egyházban, és Isten népének gyarapodását szolgálják.

E szentségekben azok, akik a keresztség és a bérmlás által már fölszenteltettek a hívők általános papságára, különleges fölszenteléseket kaphatnak. Azok, akik az egyházi rendet kapják, arra szenteltetnek föl, hogy Krisztus nevében az Egyházat Isten Igéjével és kegyelmével legeltessék. Állapotuknak megfelelően a keresztyén házastársakat az állapotbeli köteleességeikre és méltóságukra külön szentség erősíti meg, s mintegy fölszenteli.

Az egyházi rend szentsége

Az egyházi rend az a szentség, mely által a Krisztustól Apostolaira bízott küldetés teljesítése folytatódik az Egyházban az idők végezetéig: tehát az

apostoli szolgálat szentsége. Három fokozata van: a püspökség, az áldozópapság és a diakonátus.

Az ószövetségi papság összes előképe Jézus Krisztusban teljeseedik be, aki „az egyetlen közvetítő Isten és ember között” (1Tim 2,5). Melkizedekben, „a magasságbeli Isten papjában” (Ter 14,18) a keresztény hagyomány Krisztus papságának előképét látja; Ő az egyetlen „Melkizedek rendje szerint való főpap” (Zsid 5,10; 6,20), „a szent, ártatlan, szeplőtelen” (Zsid 7,26), aki „egyetlen áldozattal egyszer s mindenkorra tökéletességre vezette a megszenteltek” (Zsid 10,14), tudniillik egyetlen keresztáldozatával.

Krisztus megváltó áldozata egyetlen: egyszer és mindenkorra történt meg. És mégis az Egyház eucharisztikus áldozatában jelenvalóvá válik. Ugyanezt kell mondanunk Krisztus egyetlen papságáról: jelenvalóvá válik a szolgálati papság által, anélkül, hogy Krisztus papságának egyetlenségét csorbítaná: És ezért Krisztus az egyetlen igazi pap, a többiek csak az ő szolgálói.

Egyházunk a Krisztus papságában való szolgálati részvételnek két fokozatát ismeri: a püspökséget és az áldozópapságot. A diakonátus feladata az, hogy őket segítse és szolgálja. Ezért a mai szóhasználatban a sacerdos kifejezés a püspököket és a papokat jelöli, a diakonusokat nem. Mégis a katolikus tanítás az, hogy a három fokozatot – a papságban való részesedés fokozatait (püspökség és papság) és a szolgálat hivatalának fokozatát (diakonátus) – „ordinációnak” nevezett szentségi cselekménnyel, azaz az egyházi rend szentségével adják át.

Az ordinációt consecrációnak (fölszentelésnek) is nevezik, mivel ez a cselekmény elkülönítés és feladat átadása, amelyet maga Krisztus végez Egyháza javára. A püspök kézföltétele a fölszentelő imádsággal együtt látható jele ennek a fölszentelésnek.

E szentség a Szentlélek sajátos kegyelme által Krisztushoz teszi hasonlóvá a szentelendőt, hogy Krisztus eszköze legyen az ő Egyháza javára. A szentelés hozza a képességet, hogy Krisztusnak, az Egyház Fejének követeként az ő hármass, papi, prófétai és királyi hivatalában cselekedjék.

Miként a keresztségnél és a bérnálásnál a Krisztus hivatalában való részesedés egyszer s mindenkorra szól, úgy az egyházi rend szentsége is eltörölhetetlen lelki jegyet ad, és sem megismételni, sem időlegesen kiszolgáltatni nem lehet.

Az érvényesen fölszentelt személy súlyos indokok alapján fölmenthető a kötelezettségek alól, melyek a fölszenteléssel adódnak, vagy gyakorlásuktól el lehet őt tiltani, de a szó szoros értelmében nem válhat újra laikussá, mert a

szenteléssel belé vésett karakter mindig megmarad. A szentelése napján kapott meghívás és a küldetés maradandóan megjelöli őt.

Mivel Krisztus az, aki a fölszentelt szolgálta által megvalósítja az üdvösséget, ennek méltatlansága nem akadályozza meg, hogy Krisztus cselekedjék. Szent Ágoston határozottan állítja: „A gögös szolga az ördögök közé számít, de Krisztus ajándéka miatt nem szennyeződik be; ami rajta keresztül kiárad, megőrzi a maga tisztaságát; ami keresztül folyik rajta, kristálytisztán jut el a termékeny talajba... A szentség lelki ereje olyan, mint a fény: tisztán érkezik el ahhoz, akit meg kell világosítani, és ha tisztátalanokon megy keresztül, nem szennyeződik be.”

A latin Egyházban rendes körülmények között csak olyan férfi jelölteket szentelnek pappá, akik készek szabadon elfogadni a cölibátust, és nyilvánosan kifejezik akarataikat annak megtartására a mennyek országa és az emberek szolgálata szeretetért. A püspökre tartozik az egyházi rend mindhárom fokozatának kiszolgáltatása.

A szentelés által adott szolgálatok az Egyház szerves struktúrájában nem helyettesíthetők: püspök, papok és diakonusok nélkül nem lehet szó Egyházzal.

(KEK 1533-1600 alapján)

Az Úr egyedül Simonból, akinek a Péter nevet adta, alkotta meg Egyháza szikláját. Neki adta az Egyház kulcsait; őt az egész nyáj pásztorává tette. Azt az oldó és kötő hivatalt azonban, amit Péter kapott, a fejével kapcsolatban álló apostolkollégium is megkapta. Ez a pásztori hivatal, mely Péteré és a többi apostolé, az Egyház alapjaihoz tartozik. A római Pápa primátusa alatt a püspökök folytatják.

A Pápa, Róma püspöke és Szent Péter utóda, örök és látható principiuma, és alapja mind a püspökök, mind a hívők sokasága egységének. A római Pápanak ugyanis hivatalából fakadóan – mert Krisztus helyettese és az egész Egyház pásztorá – teljes, legfőbb és egyetemes hatalma van az Egyház fölött, melyet mindig szabadon gyakorolhat. (KEK 881-882)

A házasság szentsége

A házassági szövetséget, amelyben a férfi és a nő az egész élet olyan közösségét hozza létre egymással, mely természeténél fogva a házaspár javára, gyermekek nemzésére és nevelésére irányul, Krisztus Urunk a megkereszteltek között a szentség rangjára emelte.

Az ember Isten képmására lett teremtve, aki maga „a szeretet” (1Jn 4,8.16). Mivel Isten férfinak és nőnek teremtette az embert, kölcsönös szeretetük annak az abszolút és fogyatkozhatatlan szeretetnek a képe, mellyel Isten az embert szereti. Ez a szeretet, melyet Isten megáldott, arra van rendelve, hogy termékeny legyen, s hogy a teremtés őrzésének közös művében valósuljon meg: „Isten megáldotta őket, és mondta nekik: Legyetek termékenyek, sokasodjatok, töltsétek be a földet, és vessétek uralmatok alá” (Ter 1,28).

A Szentírás elmondja, hogy a férfi és a nő egymásnak van teremtve: „Nem jó az embernek egyedül lennie” (Ter 2,18). A nő „hús az ő húsából”, azaz a férfival egyenrangú, egészen közel áll hozzá, Isten segítségül adta mellé, így képviseli Istent, aki a mi segítségünk. „Ezért a férfi elhagyja atyját és anyját, feleségéhez ragaszkodik, és a kettő egy test lesz” (Ter 2,24). Maga az Úr mutatta meg, hogy ez kettőjük életének fogyatkozhatatlan egységét jelenti, amikor arra emlékeztetett, mi volt a Teremtő terve kezdettől: „Így tehát már nem ketten vannak, hanem egy test” (Mt 19,6).

A rosszat minden ember megtapasztalja környezetében és önmagában. E tapasztalat mutatkozik a férfi és a nő kapcsolatában is. Egységüket mindig fenyegette a megnevelés, az uralomvágy, a hűtlenség, a féltékenység és az összetűzések, melyek gyűlöletig és szakításig vezethetnek.

Miként hitünk mondja, e rendetlenség, amelyet fájdalommal tapasztalunk, nem a férfi és a nő természetéből, nem is kapcsolatuk természetéből, hanem a bűnből származik. Az ősbűn – mint Istennel való szakítás – első következményként a férfi és a nő eredeti közösségének megtörését vonta maga után. Kapcsolatukat a kölcsönös vádaskodás megzavarta; a Teremtőtől ajándékba kapott, kölcsönös vonzalmuk uralkodássá és ösztönös vágyakozássá silányult; a férfi és a nő szépséges hivatását a termékenységre, a sokasodásra és a föld fölötti uralomra a szülés fájdalmai és a kenyérkeresés fáradalma terheli.

És mégis, a teremtés rendje a súlyos zavar ellenére fönmarad. A bűn által ütött sebek gyógyulásához a férfinak és a nőnek a kegyelem segítségére van szüksége, melyet Isten a maga végtelen irgalmában soha nem tagadott meg tőlük. E segítség nélkül a férfinak és a nőnek sohasem sikerülhet az életnek azt az egységét megvalósítani, amire Isten őket „kezdettől” teremtette.

Nyilvános élete kezdetén Jézus – Anyja kérésére – első csodáját egy menyegzős ünnepen cselekedte. Az Egyház nagy jelentőséget tulajdonít Jézus részvételének a kánaai menyegzőn, mert bizonyítékot lát benne arra, hogy a házasság jó, és annak meghirdetését, hogy a házasság ezentúl Krisztus jelenlétének hatékony jele lesz.

Jézus igehirdetésében félreérthetetlenül tanította a férfi és a nő egyesülésének eredeti értelmét, úgy, amint azt a Teremtő kezdettől akarta: a Mózes által adott

engedmény az asszony elbocsátására vonatkozólag a szív keménységének tett engedmény volt; a férfi és a nő házassági egysége fölbonthatatlan – maga Isten kötötte össze: „Amit Isten egybekötött, ember szét ne válassza” (Mt 19,6).

Jézus, aki azért jött, hogy a teremtés bűn által megzavart eredeti rendjét helyreállítsa, kegyelmet is ad ahhoz, hogy a házasságot Isten országának új módján lehessen élni. Ha a házastársak Krisztust követik, megtagadják önmagukat és fölveszik keresztjüket, „föl tudják fogni” a házasság eredeti értelmét, és Krisztus segítségével meg is tudják élni. A keresztény házasság e kegyelme Krisztus keresztjének gyümölcse, mely az egész keresztény élet forrása.

Pál apostol ezt teszi érthetővé, amikor azt mondja: „Férfiak, szeressétek feleségeteket, ahogy Krisztus is szeretete az Egyházat, és fölládozta magát érte, hogy megszentelje” (Ef 5,25--26). És rögtön hozzáteszi: „Ezért az ember elhagyja atyját és anyját, feleségéhez ragaszkodik, és ketten egy testben lesznek. Nagy titok ez, én Krisztusra és az Egyházra vonatkoztatom.” (Ef 5,31-32)

A házastársi szeretet természeténél fogva a házastársak sérthetetlen hűségét követeli. Ez következik abból a kölcsönös odaadásból, melyben kölcsönösen egymásnak adják magukat. A szeretet végleges akar lenni. Nem lehet egy új döntésig tartó. Ez a bensőséges egység, mint két személy kölcsönös ajándékozása, és a gyermekek java megkívánja a házastársak teljes hűségét, és sürgeti fölbonthatatlan egységüket. E hűség legmélyebb alapja Istennek a szövetségéhez és Krisztusnak az Ő Egyházához való hűségében rejlik. A házasság szentsége által válnak a házastársak képessé arra, hogy e hűséget megjelenítsék és bizonyítsák. A szentség által a házasság fölbonthatatlansága új és mélyebb értelmet nyer. A közös hitélet és az Eucharisztia közös vétele által elmélyül.

Vannak olyan helyzetek, amikor a házassági együttélés nagyon különböző okok miatt gyakorlatilag lehetetlenné válik. Ilyen esetekben az Egyház megengedi a házastársak fizikai különválását (ágytól, asztaltól való elválás), azt, hogy többé ne éljenek együtt. A külön élő házastársak házassága azonban Isten előtt továbbra is érvényes marad; nem szabadok új házasság megkötésére. Az ilyen nehéz helyzetben a legjobb megoldás, ha lehetséges, a kibékülés. A keresztény közösségnek segítenie kell ezeket az embereket, hogy ebben a helyzetben is keresztények maradjanak, hűségesek a fölbonthatatlan házassági kötelékhez.

Napjainkban számos országban sok katolikus él, akik miután a polgári törvények szerint váláshoz folyamodnak, új polgári házasságot kötnek. Az Egyház Jézus Krisztus szava („Aki elbocsátja feleségét és mást vesz el, házasságtörést követ el ellene. Ha pedig a feleség hagyja el férjét és máshoz

megy, házasságot tör.” [Mk 10,11--12]) iránti hűsége miatt vallja, hogy nem ismerheti el ezt az új együttélést érvényesnek, ha az első házasság érvényes volt. Amennyiben elvált házások polgárilag újrَاهázasodtak, olyan helyzetbe kerültek, mely objektív módon áthágja Isten törvényét. Éppen ezért amíg e helyzet fennáll, nem áldozhatnak. Ugyanezen oknál fogva bizonyos egyházi feladatokat sem vállalhatnak. A szentgyónásban történő kiengesztelődés csak azokat illeti, akik bánják, hogy a Krisztushoz való hűség és szövetség jelét megtörték, és kötelezik magukat, hogy teljes önmegtartóztatásban élnek.

Az ilyen helyzetben élő keresztények iránt – akik gyakran őrzik a hitet és keresztény módon szeretnék nevelni gyermekeiket – a papoknak és az egész közösségnek figyelmesnek kell lenniük, hogy ne érezzék magukat kizárva az Egyházból, melynek életében mint megkereszteltek részt vehetnek és részt is kell venniük.

Mivel a házasság a feleket az Egyházban nyilvános életállapotba helyezi, kiszolgáltatásának nyilvánosnak kell lennie, liturgikus cselekményen belül pap (vagy az Egyház minősített tanúja), tanúk és a hívők közösségének színe előtt.

A keresztény otthon az a hely, ahol a gyermekek az első hithirdetést kapják. Ezért a családi otthont joggal nevezi „családi egyháznak”, a kegyelem és imádság közösségének, az emberi erények és a keresztény szeretet iskolájának.

Krisztus az egész keresztény élet középpontja. A vele való kapcsolat megelőz minden más, családi vagy társadalmi kapcsolatot. Az Egyház kezdete óta voltak férfiak és nők, akik lemondtak a házasság nagy javáról azért, hogy kövessék a Bárányt, bárhova megy, az Úr dolgaival törődjenek, neki akarjanak tetszeni, és elébe menjenek az érkező vőlegénynek. Maga Krisztus meghívott egyeseket, hogy abban az életformában kövessék Őt, melyet Ő maga élt eljűk: „Van, aki azért képtelen a házasságra, mert úgy született. Van, akit az emberek tettek a házasságra alkalmatlanná. Végül van, aki a mennyek országáért önként mond le a házasságról. Aki föl tudja fogni, az fogja föl!” (Mt 19,12)

A mennyek országáért vállalt szüzesség a kerstségi kegyelem kibontakozása, a Krisztussal való kapcsolat elsődlegességének és az ő visszatérésére való éber várakozásnak hatalmas jele, olyan jel, mely arra is emlékeztet, hogy a házasság ehhez a világhoz tartozik, mely elmúlik.

(KEK 1601-1666 alapján)

Jegyzet Ferenc pápa januári videós üzenetéről

Ferenc pápa 2016 januárjától videó-üzenet formájában osztja meg és kommentálja a hagyományos havi imaszándékait. A januári üzenet így szól: „*Hogy a különböző vallású férfiak és nők közötti őszinte párbeszéd a béke és az igazságosság gyümölcsét teremje.*” A kisfilmben a vallásközi párbeszéd összefüggésében hangsúlyozódik a hit, az istengyermekség, a béke, az igazságosság és a szeretet. Ezek a fogalmak merőben különböző jelentéssel bírnak a videón is megmutatózó buddhizmusban, a talmudi zsidóságban, az iszlámban és az Egyházban. A pápai üzenet helyes értelmezéséhez felelevenítjük e kifejezéseknek a katolikus tanítás szerinti jelentését.

A video képi és tartalmi elemei

Az üzenet elején a pápa a következőket mondja: „A földkerekségen az emberek nagyobb része hívőnek vallja magát. Ennek a vallások közti párbeszédhez kell vezetnie. Nem szűnhetünk meg imádkozni azért, sem együtt munkálkodni azokkal, akik másképpen gondolkoznak.” Eközben a képeken egy buddhista láma nő, egy zsidó rabbi, egy katolikus pap és egy muszlim vezető távolba merengő arca tűnik fel, végül láthatjuk a kommentárt felolvasó pápát. Ezután az előző négy személy sorban mondja:

– Bízom Buddhában.

– Hiszek Istenben.

– Hiszek Jézus Krisztusban.

– Hiszek Istenben, Allah.

Majd a pápa így folytatja: „Az emberek különböző módon gondolkodnak, és különbözőképpen éreznek. (A képeken közben látjuk, amint a pápa Buddha-szobrot vesz át) Különböző módon keresik és találják meg Istent. (Jelene-tek tűnnek fel a pápa szentföldi utazásáról.) A vallások e sokaságában és sokszínűségében csak egy bizonyosságunk van (újra a pápát látjuk): mindannyian Isten gyermekei vagyunk.” Ezt követően a buddhista, a zsidó, a muszlim és a katolikus pap néz reánk a képernyőn egymás után és mondja:

– Hiszek a szeretetben.

A pápa így folytatja: „Rátok bízom e havi imaszándékom terjesztését: Hogy a különböző vallású férfiak és nők közötti őszinte párbeszéd a béke és az igazságosság gyümölcsét teremje.” E szavak elhangzásakor a képeken elénk nyújtanak egy Buddha-szobrot, egy menórát, a Kis Jézus szobrát (legfőbb keresztény szimbólumként tehát nem a „*Megfeszített*” jelenik meg), és egy muszlim

imaláncot. Majd újra látjuk Ferenc pápát. „Bízom az imáitokban” – zárja üzenetét, majd következik a zárókép: a négy szereplő egyszerre tartja elénk a Buddha-szobrot, a muszlim imaláncot, a Kis Jézust (a képen balra lent) és a menórát.

A hit

A Katolikus Egyház Katekizmusa szerint a hit az az *isteni erény*, mellyel *hiszünk* Istenben és mindabban, amit *nekünk mondott és kinyilatkoztatott, s amit az Egyház nekünk hinni előad*, mert Isten maga az igazság. A hittel az ember szabadon Istenre bízta teljes önmagát. Ezért aki hisz, törekszik megismerni és megtenni Isten akaratát. A hit ajándéka megmarad abban, aki nem vétett ellene. A hit a remény és a szeretet nélkül nem egyesít teljesen Krisztussal, és nem tesz teljesen Teste élő tagjává: „*a hit cselekedetek nélkül halott*” (Jak 2,26). „Az igaz a hitből él” (Róm 1,17). Az élő hit „a szeretet által tevékeny” (Gal 5,6). Krisztus tanítványának nemcsak őriznie kell a hitet és belőle kell élnie, hanem meg is kell *vallania*, bizonyossággal kell róla tanúságot tennie és terjesztenie kell: „mindenkinek készen kell lennie arra, hogy *megvallja Krisztust* az emberek előtt, és Őt az Egyház történelméből soha nem hiányzó üldözések közepette *kövesse a keresztúton*”. (II. Vatikáni Zsinat: *Dignitatis humanae* nyilatkozat, 14.) A hit szolgálata és a róla való *tanúskodás* szükségese az üdvösséghez: „Aki megvall *engem* az emberek előtt, *én is megvallom* majd mennyei Atyám előtt. De aki megtagad az emberek előtt, azt én is megtagadom mennyei Atyám előtt.” (Mt 10,32–33) (KEK 1814–1816) A hit tehát elválaszthatatlan a magát Fiában kinyilatkoztató Istentől és az Egyháztól.

Az istengyermekség

Az istengyermekség a katolikus katekizmus tanítása szerint nem a test szerinti létezés természetes velejárója, hanem a *megigazult* egyedi személy a részese. Az istengyermekség *kiváltság*, amelyet *Jézus Krisztus* szerzett meg nekünk, ami valójában nem más, mint részesedés az ő *istenfiúságában*. A gyermekké fogadást a *Szentlélek* valósítja meg szellemi és kegyelmi módon a *keresztységben* (Gal 3,27), s az ő segítségével nevezük Istent Atyának. Dogmatikailag az istengyermekség a *megszentelő kegyelem* legnagyobb hatása. A *megigazulásban* a hívő ember Isten *fogadott* gyermeke lesz, és jogot kap a mennyei örökségre. Szent Pál is világosan tanítja, hogy a *Lélek által* szólíthatjuk mi is Atyának az Istent: „Nem a szolgaság lelkét kaptátok ugyanis, hogy ismét félelemben éljete, hanem a fogadott fiúság Lelkét nyertétek el, *általa kiáltjuk: Abba, Atya!*”

(Róm 8,15)A fogadott gyermek egyúttal *örökös* is, s maga a *Szentlélek* az örökség foglaloja (Róm 8,17). János írásaiban a nyelvi megkülönböztetés is megvan: Jézus a Fiú (*hüiosz*), mi pedig a gyermekek (*teknon*). Az istengyermekség a *hívő ember* állapotának igazi jellemzője. A kegyelmi átalakulást az mutatja, hogy „Istenből születtek”. Az istengyermekséget tehát nem a természet módján kapjuk, vagyis nem mindenki hordozza, aki biológiailag a világra született, hanem a Szentlélek kegyelmi hatására kapják a megkereszteltek. Az újjászületés vízből és Szentlélekből történik (Jn 3,5). Ha az istengyermekség automatikusan érvényes volna mindenkire, akkor szükségtelen lenne az Egyház missziója, szükségtelen volna a hit és a keresztség.

A szeretet

A szeretet a katolikus Egyház tanításában a háromszemélyű egy Isten legbenső lényege, mert „*az Isten szeretet*.” (1Jn 4,8). A szeretet a katekizmusban az az *isteni erény*, amellyel Istent önmagáért mindenek fölött szeretjük, felebarátunkat pedig úgy szeretjük, mint önmagunkat, Isten szeretetéért. Jézus a szeretetből új parancsot alkotott. Övéit „mindvégig” szeretve (Jn 13,1), kinyilvánítja az Atya szeretetét, amelyet Ő maga kap. *A tanítványok egymást szeretve Jézus szeretetét utánozzák, amelyet ők is kapnak*. Ezért mondja Jézus: „Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg *az én szeretetemben*” (Jn 15,9). Továbbá: „Ez az én parancsom, hogy szeressétek egymást, *ahogyan én szerettelek titeket*” (Jn 15,12). A szeretet a Lélek gyümölcse és a törvény teljessége. Az marad meg a szeretetben, aki megtartja Krisztus parancsait: „Maradjatok meg *az én szeretetemben*. *Ha megtartjátok parancsaimat*, megmaradtok *az én szeretetemben*.” (Jn 15,9–10)Az Úr megköveteli tőlünk, hogy úgy szeressük *ellenségeinket* is, mint Ő, és hogy a legtávolabbinak is felebarátja legyünk; hogy a kicsinyekben és a szegényekben Őt magát szeressük. A szeretet erénye minden mást fölülmúl, első az isteni erények között. (vö. 1Kor 13,13). A szeretettől áthatott erkölcsi élet gyakorlata a keresztény *ember számára Isten fiainak lelki szabadságát* adja. Már nem rabszolgaként áll Isten előtt, szolgálai félelemben, nem is fizetséget kereső béresként, hanem mint fiú, aki válaszol annak szeretetére, aki „előbb szeretett minket” (1Jn 4,19) A szeretet erényével Istent mindenekfölött, a felebarátunkat pedig, mint önmagunkat, Isten szeretetéért szeretjük. Ez a „*tökéletesség köteléke*” (Kol 3,14) és minden erény formája. (KEK 1822–1828; 1844) A keresztény szeretet tehát nem pusztá érzelem, hanem Krisztus utánzása.

A béke

Az Újszövetségben a béke a *Messias által hozott üdvösség* szavának egyik szinonimája, azért „a béke evangéliumáról” is beszélnek (Ef 6,15; ApCsel 10,36). A béke szerzője *Isten* (Róm 15,33; 1Tesz 5,23; Zsid 13,20), közvetítője *Jézus* (Róm 5,1; Kol 1,20; Ef 2,14), *őrzője egyedül a Jézussal való közösség* (Jn 16,33; Fil 4,7; 1Pt 5,13). A keresztény lélek a földi életben is megtapasztalhatja Krisztus békéjét, amely *nem* a világ békéje (Jn 13,33; Kol 3,15; Fil 4,7). A földön azonban minden béke – még a legnagyobb szentek esetében is – csak részesedés Isten békéjéből, s csak a mennyországban, a javak teljességének birtoklásában válik tökéletessé (2Pt 3,14). (Katolikus Lexikon) A béke tehát nem tárgyalás és konszenzus gyümölcse, hanem a Krisztus által szerzett élő istenkapcsolat nyugalma, amely a mennyben lesz teljessé.

Az igazságosság

Az emberi igazságosság a négy sarkalatos erény egyike. *Erkölcsei* erény, amely erőssé és állhatatossá teszi az *akaratot* abban, hogy megadja *Istennek és a felebarátnak* azt, amivel tartozik nekik: Arisztotelész meghatározása szerint „megadja mindenkinek azt, ami őt megilleti”. A mások iránti igazságosság alapja az Isten iránt való igazságosság, vagyis a vallásosság, mert az ember tartozik Teremtőjének az imádással és a tisztelettel, és ez mindenek előtt van. Az igazságosság ekképpen mindenféle emberi közösség létalapja, és elválaszthatatlan az igaz vallásosságtól.

A vallási relativizmus és indifferentizmus tévedése

A Hittani Kongregáció DOMINUS IESUS nyilatkozata Jézus Krisztus és az Egyház egyetlen és egyetemesen üdvözítő voltáról (2000. augusztus 6-án, II. János Pál pápa által biztos tudással és a maga apostoli tekintélyével megerősítve) a következőket tanítja:

„...nyilvánvaló, hogy ellenkezne a katolikus hittellel, ha az Egyházat pusztán úgy tekintenék, mint az üdvösség *egyik* útját a többi vallás mellett, melyek mintegy *kiegészítik* az Egyházat, sőt lényegében *egyenrangúak* vele, s *együtt* irányulnak Isten eszkatologikus országa felé.” (DI 21.)

„...az Egyház őszinte tisztelettel tekint a világ vallásaira, de *radikálisan kizárja* azt az *indifferens felfogást*, melyet „*vallási relativizmus* hat át és arra a vélekedésre vezet, hogy „az egyik vallás annyit ér, mint a másik” (II. János Pál pápa: *Redemptoris missio* enciklika 36. p.)” (DI 22.)

„A dialógus föltételezte egyenrangúság (*paritas*) a felek *személyi méltóságára* vonatkozik, nem tanításuk *tartalmára*, még *kevésbé* az emberré lett Isten, Jézus Krisztus és a többi vallásalapító közötti *egyenlőségre*.” (DI 22.)

Fülep Dániel, teológus

Urunk megkeresztelkedésére: forradalom, világosság, bűnbánat

Korunk a legnagyobb forradalmárok közé sorolja nemcsak Keresztelő Szent Jánost, hanem a mi Urunkat, az Úr Jézust is. Pedig a múlt század első felében élő katolikus elődeink számára a forradalom szónak nem volt pozitív kicsengése. Tudatában voltak annak, hogy a forradalom a fennálló társadalmi rend szétzilálására irányul, majd az alapok megsemmisítése után valamiféle új, „forradalmi” megvalósítására törekszik. Ez a tudat mára teljesen elenyészett. A forradalom eszménye a köztudatban, még a katolikusban is, már nem bír semmiféle negatív tartalommal. Így manapság, ha forradalomról beszélnek, senki sem ütközik meg a Nagy Októberi Forradalom vagy az Ószirózsás Forradalom következményein és eredményein. Szégyenlősen szemet hunynak felettük. Sőt, a nagy változásokat ma már szinte mindig forradalminak tartják, azt sugallva, hogy ezek az események az emberiség javát szolgálják, és előmozdítják a közjót. Így lett Európának bársonyos forradalma, narancsos forradalma, sőt a napilapok hasábjain egy újabb világméretű forradalom bontakozik ki előttünk, amelyet az egyházi dolgok iránt újabban szokatlanul hevesen érdeklődő újságírók Ferenc pápa nevéhez kötnek.

Pedig ha az evangélium fényébe helyezzük a forradalom valóságát, igazat kell adjunk elődeinknek. Mert mi az evangélium fénye? Az élet, ami az emberek világossága (János 1,4). Mindent az élet mércéjével kell mérjünk. Tehát fontos feltenni a kérdést: több lesz-e az élet a forradalom, az emberi társadalmat forrásba hozó mozgalmak eredményeként? Tudjuk azt is: aki forral, az a meglévő, élő anyagot forráspontjáig hevíti abból a célból, hogy eredeti alakját elveszítse és a benne levő életet kiölje. Ez után a felforraló szándékának megfelelően a már halott és régi formájától megfosztott anyag új alakot kap. De élettelen marad. Legyen bármilyen szépen és jól megformázva, életet ebbe az újraformált testbe már nem képes belelehelni az, aki felforralta. Halottá válik.

Minden élő test megszenvedti a forralás műveletét. Egyik sem éli túl. És bárhogy és bármiképp tekintünk Krisztus titokzatos testére, az Egyházra, a forradalmi mozgalmat ő sem képes túlélni, hiszen emberek testéből álló formája van és ez a forma élő. Ha az Egyház, az Úr Jézus óta organikusan növekvő testét lázítják és forradalmi irányelvek segítségével beteggé teszik, tagjai egy idő után elhalnak, formátlan anyaggá válnak. Ezért nem helyes, sőt egyenesen veszélyes az Egyház esetében forradalomról beszélni, és áhítózni, hogy hassa át a forradalmi lelket. Semelyik, így a jelenlegi vezetéstől se lehet az Egyház forradalmasítását elvárni abban a reményben, hogy a látszólag agonizáló test megerősödjön és életre keljen. Mert miért lenne életének hasznára a már lázas beteg testnek a mindent elpusztító forró fürdő?

Újra és újra hangsúlyozni kell: az Evangélium üzenete szerint az élet az emberek világossága. És ennek az életnek a fényében kell nézni és látni mindent, ennek ismeretében kell mindent mérlegelni. Mert az Atya akarata az, hogy az élet bőségben legyen (János 10,10). Ami él, az mind az Isten dicsőségét hirdeti. Az Úr Jézus titokzatos testének élete az Egyházon keresztül válik láthatóvá. Ha kiöljük belőle az életet élettelen masszává válik. Gyömoszölhetjük, dageszthatjuk bárhogy is. Különböző praktikákkal mozgathatjuk ezt az alakatlan formációt, elhitetve másokkal, hogy élő. De a forradalmunkkal már kiöltük belőle az életet. Halott. Akinek füle van, hallja meg!

Mire lenne jó nekünk, kinek kell egy napilapok és folyóiratok által gerjesztett Vatikán-vezette forradalom? Az Egyháznak biztosan nem kell. Tisztában van-e azzal az, aki ezt a terminológiát használja, mit is jelent? Ki nevezi Ferenc pápa uralkodását egyáltalán forradalomnak? Vagy megint a korszellem, a gonosz propagandáját halljuk? Vagy talán a pápa szándéka az lenne, hogy a rábízott testet elpusztítsa? Talán nem tudja, mit cselekszik? Ki lát ma tisztán, ki tudja feloldani ezt a sok szörnyű ellentmondást? Miért nem láthatunk a számunkra legfontosabb kérdésekben tisztán? Miért kívánnak tőlünk vak hitet?

Egy dolgot azonban biztosan látni. Egészen kristálytisztán. Aki ezt nem látja, bizony vak: az élet nem növekszik, hanem fogyatkozik. Gyönyörű otthonunk, az Isten által élettellel beborított Föld nevű bolygó organikus szövetét egyre fokozódó sebességgel, egyre eredményesebben ziláljuk és pusztítjuk. Felkiáltójelként látjuk a családok pusztulását, a szodómia terjedését és a cinikus békefelhívások sorozatát. Templomok százait zárják be, szemináriumok és szerzetesházak ürülnek ki. Drasztikusan csökken a keresztelesek száma. Ki ébreszt fel minket csipkerózsika álmunkból? A Keresztelő nem békét hirdetett a pusztában, hanem megtérést az Istenhez, az élet forrásához, hogy

lemossuk a bűnt és életet adjunk mindenkinek, aki velünk kapcsolatban van. És egész Jeruzsálem kiment hozzá és hallgatta a teveszörbe öltözött prófétát. Pedig nem azt hirdette, hogy pusztuljon meg Heródest vagy fogadják el Pilátus diszkriminatív intézkedéseit a görög betelepítésekkel kapcsolatban. Nem ez volt nála a téma.

A bűn eltussolása mérgezi a testet és a lelket, nem engedi az élet kibontakozását. Nemhiába mutatott példát az Úr Jézus, akinek nem volt szüksége az alámerítkezésre. Viszont meg kellett mutassa tanítványainak, hogy minden emberek közötti cselekvés kezdete a bűnbánat. És mivel a mi Urunk ember is volt, másképp nem cselekedhetett. Tehát Jézus nem békecsókkal ment a világ hatalmasai elé, és nem csókolta meg Kaifást vagy Pilátust. Nem adta fel a világgal és az akkori vallásossággal inkompatibilis nézeteit, hanem párbeszédet folytatott a farizeusokkal, rámutatott a zelóták és az esszénusok hibáira, és kitért a szaduceusok pártoskodása elől. Ha a Keresztelő megtette, aki pedig minden prófétánál nagyobb volt, mi miért nem vagyunk elég bátrak rámutatni a mi Urunkra: íme, itt van, aki elveszi a világ bűneit! Ki enyhíti ma a világ lázát békecsók és elcsépelte jelmondatok helyett a bűnbánat enyhítő és életet adó folyóvizével?

Bálint Zsolt

Könyörület istenfélelem nélkül?

Miután a „irgalmasság” évének megnyitójáról ma számos kommentárt meghallgattam és elolvastam, fellapoztam János Evangéliumából ezt a fejezetet (Jn 3,14-21): „Amint Mózes fölemelte a kígyót a pusztában, úgy fogják fölemelni az Emberfiát is, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen. Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen. Nem azért küldte el Isten a Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvösséget szerezzen a világnak. Aki hisz benne, az nem esik ítélet alá, aki azonban nem hisz, már ítéletet vont magára, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiában.”

És elgondolkodtam. Igaz, hogy Isten irgalmassága önmagában véve végtelen. De mennyire vagyunk biztosak abban, hogy hatásában is végtelen? Isten mindig megbocsáthat, végtelenül gyakran. De biztosak vagyunk abban, hogy valóban végtelenül gyakran megbocsát nekünk?

Ezt gondoltam: Isten, bár öröktől fogva végtelenül irgalmas, megengedte a bukott angyal és követőinek elkárkozását, méghozzá rögtön az általuk elkövetett első bűn után. Majd tovább gondolkodtam: Igaz, hogy Isten könyörületes. De nem igaz az is, hogy egyúttal igazságos is? Az istenfélelem erénye nem arra szolgál nekünk, hogy ne ringassuk magunkat olyan illúziókban, hogy Isten irgalmasságával visszaélhetünk és tovább sértegethetjük Őt?

Miért nem mondják ezt is? Néhány híres mondatot őriz az emlékezetem ezzel kapcsolatban:

Nagy Szent Vazul írja: Az irgalmas Istenre hivatkozni, de az igazságosra nem, egyet jelent azzal, hogy Istent saját aljasságunk cinkosának tekintjük.

Szent Ágoston mondja: Az irgalmasságban való pusztá remény sok lelket megtévesztett és elveszejtett.

Ligouri Szent Alfonz-Mária mondja: Az Isten irgalmasságában való bizonyosság több lelket taszított a pokolba, mint Isten igazságossága, mert az irgalmasságára való vakmerő hagyatkozás, megtérés nélkül és a bűn ellen való küzdelem nélkül, kárhozatba dönt.

„Deus non irridetur – Isten nem hagy magából gúnyt űzni.” (Gal 6,7)

Miért nem tanítják hát, hogy Isten irgalmassága abból áll, hogy a megtérő, bűnbánó bűnöst visszafogadja? Tudatosítanunk kell magunkban, hogy a mostaninál is rosszabb dolgok jönnek...

Ettore-Gotti-Tedeschi

(pénzügyi szakember és bankár, 2009-től 2012-ig a Vatikáni Bank elnöke, jelenleg az Osservatore Romano és az Il Sole-24Ore gazdasági lap cikkírója)

A Kopt Ortodox Egyház vezetőjének a véleménye a „tömeg-áradatról”.

A Magyarországi Kopt Ortodox Egyház vezetője szerint a migránsok nem menekültek, céljuk az iszlám terjesztése Európában, ahova a gazdag arab országok küldik őket.

Youssef Khalil azt mondja: idővel nemcsak Németországot veszik célba, hanem a teljes földrészt. A Magyar Nemzetnek adott interjúban a főpap emlékeztet rá, hogy Egyiptomban már javult a keresztények helyzete, de amikor a Mozlím Testvériség uralkodott egy évig, „az a legsötétebb korszak volt”.

A gond az iszlámban van, a Korán a probléma forrása: olyan fejezeteket tartalmaz, amelyek megparancsolják a mozlimnak, hogy megölje a hitetleneket.

Nem vallási vezetőként, hanem magyar állampolgárként mélyen egyetért Orbán Viktor bevándorlással kapcsolatos intézkedéseivel. Szerinte a kormányfő tisztában van a kialakult helyzettel, érti is, mi történik.

Azok, akik most Európába jönnek, valójában nem menekültek. Ha azok lennének, mehetnének Szaúd-Arábiába, az emirátusokba, Katarba, azokba az országokba, amelyek dúskálnak a pénzben. Ezek a gazdag országok éppen azért nem engedik be őket, hogy megszállják Európát.

Ugyanaz megy végbe most a földrészen, ami ezernégyszáz évvel ezelőtt történt Egyiptomban. Megszállták az országunkat. A koptok naivan elhitték az araboknak, hogy békés szándékkal érkeztek és szeretnének az országban letelepedni. Mintha csak újraolvasnám a történelmet, csak most sokkal gyorsabb a ritmus. Tíz év, és az európaiak nem találnak maguknak helyet a saját országukban.

Sötét jóslatát a főpap azzal indokolja, hogy az iszlám kihasználja az európai mentalitást, az emberi jogokat, azt, hogy a keresztény értékeket betartják.

Az EU-ban számos kártékony lobbizás létezik a keresztény tanítás ellen. A sátán kihasználta, hogy Istent kiutasították Európából. Azok az alapvető keresztény értékek (a másik ember elfogadása, segítése), amelyeket az európai mentalitás még mindig elfogad, okozzák, hogy a földrész megnyitotta a kapuit az iszlám térhódítás előtt.

Youssef Khalil szerint a polgárháború elől menekülő szírekhez sok török is csatlakozhatott.

Törökország nem csatlakozhatott az Európai Unióhoz. Erre a törökök úgy reagáltak: akkor ők viszik be az iszlámot Európába, s kiderül, ki uralja majd a másikat. Törökország úgy fogad be menekülteket, hogy nem biztosít nekik lakást, ételmezt, orvosi ellátást, munkát, egyebet. Libanonban és Jordániában is hasonló a helyzet. A főpap szerint a migránsáradatot már nem lehet feltartóztatni.

„Akik megérkeztek, már bőven elegenden vannak. Számoljon utána, mennyibe kerül az államnak, ha valakinek négy felesége van, és mindegyiktől születik öt gyereke, a kormány mindannyiuknak fizeti az iskoláztatást, egészségügyi ellátást. Azután átvesszik a magyarok helyét. (...) Meg fogják szállni egész Európát. A csalit már bekapta a földrész.” Ezek az emberek nem integrálhatóak, hiszen éppen azért jönnek, hogy terjesszék az iszlámot. Idő kérdése, és Európa mohamedán kontinens lesz. A terroristák már Európában vannak, akik jönnek

abban hisznek, hogy ha az európaiak felveszik az iszlámot, ők a mennyországba kerülnek. Ugyanaz a kéz, amely most segélyért folyamodik, megfogja a kést, és szép lassan ellenünk fordul.

A vallási vezető jelzi, ami most történik, azt már azóta mondja, hogy idejött. Azzal vádolták, gyűlölködő, pedig most minden valóra vált. Ő nem tekinti ellenségeinek a mozlímokat, csak nem szereti az erőszakos tanítást.

Krisztus a békére, a szeretetre hív, mi ezért követjük őt. Jézus azt tanítja: szeresd felebarátod! Ezért sajnálom a mohamedánokat, és imádkozom értük.

Európa vezető politikusainak nem tanácsol semmit, mert a politikához nincs köze.

(Magyar Nemzet)

Nigériában felavatták Afrika legnagyobb Jézus-szobrát

Január elsején száz pap és több száz hívő vett részt a nigériai Abajahban a földrész legnagyobb Jézus-szobrának hivatalos felavatásán.

A *Jesus the Greatest* fehér márványból készült szobor 8,53 méter magas, súlya negyven tonna. Obinna Onuoha, egy nigériai földgáz- és olajcég vezérigazgatója 2013-ban bízott meg egy kínai vállalatot a műalkotás elkészítésével és a szobor elhelyezésével.

A negyvenéves vagyonos üzletember buzgó katolikus. Nigéria Imo államának Abajah városában született, ahol most a szobrot felállították – tájékoztat róla a France Press hírügynökség. A mezítlábas, karját szélesre táró Krisztus, fején aranyló koronával a város Szent Aloysius-temploma felett magasodik. Augustin Tochukwi Okwuoma püspök, Orlu egyházmegye főpásztora a hivatalos leleplezés előtt szentmisét mutatott be. Homíliájában annak a meggyőződésének adott hangot, hogy az impozáns szobor a hit fontos jelképe lesz a katolikusok és minden arra járó számára.

A 170 millió lakosú Nigéria két részre oszlik: a gazdagabb délen keresztények, északon muzulmánok élnek. **A Boko Haram iszlamista csoport az elmúlt hat évben több mint 17 ezer embert ölt meg, főleg az ország északi részén, független állam megalapítására törekedve.**

Obinna Onuoha cégvezető elmondta, hogy csaknem húsz éve – 1997 óta – egy látomás miatt foglalkozik az óriási szobor felállításának gondolatával. „Ez

a legnagyobb Krisztus-szobor a földrészén. Hisszük, hogy a vallások megférnek egymás mellett és reméljük, hogy az emberek képesek arra, hogy összhangban éljenek egymással” – nyilatkozta a nigériai üzletember.

(Forrás: Vatikáni Rádió, Magyar Kurír 2016. január 10.)

A Máriás Papi Mozgalom Nemzetközi felelősének körlevele

Üdvözlégly Mária
Genova, 2016. január 01.
Mária Isten Anyja

Kedves Testvéreim a Máriás Papi Mozgalomból

Az Irgalmasság ezen évében a Szűzanya kijelöli számunkra a különleges missziót: **„Buzgókodjatok, hogy az imacönákulumok megszaporodjanak**, amit kértem tőletek: a papok, a hívek és a családok körében. Akkor mindennap közreműködtök az Én nagy **üdvösség- és irgalmasságtervemnek** a megvalósulásában” (1992. július 1.).

Buzgónak lenni a cönákulumok terjesztésében, azt akarja mondani, hogy többet tegyünk, jól végezzük azokat a MPM egyszerűségében, Mária iránti engedelmességben, kizárva „Mennyországból kapott” minden más üzenetet azért is, mivel ma majdnem 9 a 10-ből nem hiteles. De nem elég cönákulumokat tartani, hanem szükséges, hogy a Cönákulum alatt **lépjünk be Mária Szep-lőtelen Szívébe**: „Lépjetek be mindannyian Szeplőtelen Szívem új és lelki cönákulumába, hogy egyesüljetelem velem, égi Édesanyatokkal együtt mondott mélyeséges és szüntelen imában.” (1996. május 22.). Majd pedig „ne az eredményt figyelj. Más cselekszem és másként értékelek, mint ti. Nem kell, hogy sokan legyetek, hanem hogy szentek legyetek. (1973. október 13.)

Hírek

Ebben a 2015-ös évben sokat utazhattam: Ecuador, Kolumbia, Venezuela, Brazília, Bolívia, Peru, San-Domingo, Haiti, Kuba, Honduras, San Salvador, Guatemala, Costa Rica, Nicaragua, Mexikó, Olaszország, Franciaország, Magyarország, Szerbia, Szlovákia, Spanyolország, Fülöp Szigetek, Japán, Korea,

Hong-Kong, Tajvan és az előtte lévő Államba. Meglátogattam 105 várost, 62-szer utaztam repülővel, 134 cönákulumot vezettem, melyeken 2 Bíboros vett részt, 1 apostoli Nuncius, 25 Érsek és Püspök, 840 pap és 90.000 hívő, akik közül 500 nagyszeminarista és 150 kisszeminarista. Ezen felül 2 Bíborossal, 19 Érsekkel és Püspökkel, papok, szeminaristák és szerzetesek csoportjával találkoztam, hogy bemutassam nekik a Mozgalmat.

Collevalenza-i lelkigyakorlaton, melyet állandó cönákulum formájában tartottunk, 1 Bíboros, 6 Püspök, 250 pap és a Mozgalomból 50 hívő vett részt.

Megköszönöm Geremia atyának, a MPM Társ-felelősének, hogy látogatta Óceániát másfél hónapon keresztül (Ausztrália, Fidzsi Szigetek, Tonga, Salamon Szigetek, Új-Zéland), akit McIlraith atya, ennek a Kontinensnek a felelőse kísért. Együtt látogattak meg vagy 20 várost, vagy annyiszor utaztak repülővel, vezettek vagy 30 cönákulumot, ahol egy Bíboros, 2 Érsek és Püspök, 70 pap és több ezer hívő vett részt. Ezen felül Geremia atya számos területi cönákulumot rendezett Olaszországban és 2 lelkigyakorlatot Kanadában és az Egyesült Államokban.

Szűzanya nevében köszönetet mondok Mozgalma számos felelősének és buzgó apostolainak.

2016. június 29-én lesz az 5. évfordulója a mi kedves Stefano atyánknak, hogy az Égbe költözött. Ahogyan spontánul mondotta XVI. Benedek, amikor értesült haláláról: „egyenesen a Mennybe ment”. „Mi a szeretet szerint leszünk megítélve” és Stefano Gobbi atya szerető szívé volt. Stefano atyának Szűzanya által képzett szíve volt, egy egyszerű szíve, egy szív, mely szeret. „Felajánlásoddal együtt, mondja a Szűzanya (1973. október 20)... szerető és szenvedőképeséged rendkívül megnövekszik, mivel ugyanúgy fogsz érezni fiam, ahogy Anyád Szíve érez.” „Egyedül csak szeretetből tegyél mindent” (1988. március 22.).

Stefano atya életrajzát kiadták olaszul 2015. májusában. Minden országnak (vagy nyelvi csoportnak) el kell készíteni a hatáskörükben a fordítást, és kapcsolatba kell lépni a Paoline helyi kiadókkal, hogy kiadják a saját nyelvükön (az életrajzot).

2016-os lelkigyakorlatokat

Tartunk, mind máskor is az MPM Püspökei és papjai számára **Collevalenzában június 26-tól, vasárnap estétől július 2-ig, szombat reggelig** az Irgalmas Szeretet Szentélyében. Kevés hívőnek megengedett a (részvétel) és csak azoknak, akik felelősök a MPM-ban. Felszólítom a papokat,

hogy hozzanak szabad Mise intenciókat, hogy segítséget nyújthassunk azoknak, akik anyagi nehézségben vannak.

Minden információért és bejelentkezésért forduljatok **Florio Quercia SJ** atyához – Via Carlo Marx 1 – Centro San Francesco de Geronimo – 74023 – **Grottaglie** (TA).- Fax (0039) 099 5635710. Telefonino (0039) 333 6322248. Email: querciaflorio@tiscali.it

Jegyezzétek meg jól, hogy, **2017-ben** a mi nemzetközi lelkigyakorlatunkat nem Collevalenza-ban tartjuk, hanem **Fatimában július 2-8-ig**. Iratkozatok fel minél előbb Florio atyánál, mivel a rendelkezésünkre álló helyek száma korlátozott.

Ezen felül a Mozgalom tagjai, Püspökök, Papok és hívek, a világ minden részéből meg vannak hívva, hogy részt vegyenek egy világ-cönákulumon 2017. július 8-án Cova da Iriaban.

2016-os Cönákulumok Tervei

április 14: Collevalenza, Irgalmas Szeretet Szentélye, Umbria

április 15: Isola del Gran Sasso, Szent Gábor Templom, Abruzzo

április 25: Padova, Szent Szív templom, Veneto

május 13: Caravaggio, Santa Maria del Fonte Caravaggio, Lombardia

május 13: Lucera, Szent X Pius templom, Puglia

május 18: Bologna, Szent Szív templom, Emilia Romagna

május 24: La Spezia, Szent Mihály templom, Liguria

május 25: Firenze, Angyali Üdvözlés Bazilikája, Toscana

május 27: Róma, Szent Anasztázius Bazilikája, Lazio

május 28: Desenzano/Rivoltelle, San Biagio templom, Lombardia/Veneto

június 9: Loreto, Loretoi Szűzanya Szentélye, Marche

Elmélkedés

Ez a 2016-os év az Irgalmasság éve: az emberiség annyira eltávolodott az Atyától, hogy csak egy nagy Irgalmasság tudja azt megmenteni. „csak egy közbelépés Fentről... adhat reményt egy kevésbé homályos jövőnek” (Szent II. János Pál: Rosarium Virginis Mariae, 40).

„Ez az az idő, amikor szeretném minden fiamra kiírasztani Szívem irgalmasságát, hogy megértő, segítő és megbocsátó anyai szeretetemmél megmentsem őket. Általatos szeretnék cselekedni, szeretett papjaim.” (1975. november 9.)

„Akkor a **ti segítségetekkel** megvalósulhat nagy szeretet tervem Szeplőtelen Szívem diadala által, ami Isten irgalmas szeretete a világ felett.” (1979. július

29.) Mít kell tennünk? Cönákulumokat és szentségimádásokat (végezni). „Szaporítások mindenütt az ima-cönákulumokat, késztesétek arra Isten irgalmasságát, hogy harmatként leszálljon e világ végtelen pusztaságára. És készüljete fel arra, hogy olyat láttok, amelyet emberi szem eddig még nem látott.” (1981. január 1.) „Abban az órában, amikor látszólag minden elveszett, mindent megment az Atya irgalmas szeretete, ami **Jézus eucharisztikus Szívének legnagyobb megnyilatkozása** által válik láthatóvá.” (1980. december 12.)

Ugyancsak 2016-ra esik **Portugália Angyala eljövételének száz éves évfordulója**. Béke Angyala az, aki tanította a három Fatimai gyermeket az Oltáriszentségben jelen levő Jézus iránti jóvátévő imádás **két imádságára**. (Ez) **„megtanított ima ezekre az időkre”** (1986. augusztus 8.), a hittagadás idejére, amikor az eucharisztikus hitet (tagadják), amely oly sok elégtételt kér. Felhívom a MPM minden tagját, hogy tanulja meg ezt a két imát fejből, és hogy mondják el minden nap.

„Hosszabban időzzünk leborulva az Eucharishtiában jelenlevő Jézus **előtt, hitünkkel és szeretetünkkel jóvátéve a bántásokat, a mellőzéseket és a sérelmeket, melyeket Üdvözítőnknek oly sok helyen el kell viselnie**” (Szent II. János Pál: Mane Nobiscum Domine, 18).

1992. december 31-ei szöveg 4. pontja tárgyalja az Eucharisztia Misztériumát az „utolsó idők” misztériumában. (Az üzenet) nekünk nyújtja Dn 9-nek az olvasását – amit maga Jézus ajánl, hogy tegyük meg (Mt.24,15) -, 2Tessz 2-vel együtt, hogy megértsük azt, mit jelent ma a „gyalázatos pusztulás”, ugyancsak „szörnyű szentségtörésnek” is nevezve. Nem tudni, mikor jön el mindez. (Az üzenet) így írja: „Elfogadva a protestáns tanítást, azt mondják majd, hogy a szentmise nem áldozat, csupán a szent vacsora, vagyis annak az emléke, amit Jézus az utolsó vacsorán végbevitt. És így eltörlik majd a szentmise gyakorlatát. A szentmise mindennapos bemutatásának eltörlése jelenti a gyalázatos szentségtörést...” Ne képzeljük, hogy a Szentmisének e kicserélése nagyon nyilvánvaló: a Mise valószínű Jelenlétének és áldozati dimenziójának a tagadását kétértelműen teszik.

Az Ökumenizmus ebben az esetben nem lenne többé érték, hanem egy ürügy, hogy lerombolják a hitet – (tehát) egy téves ökumenizmus lenne (lásd: 1986.okt. 27.).

„Szükséges, hogy ma nagyobb fényben helyezzük a szentmise értékét, mint Áldozatot” (1984. július 5.), ellenben ne helyezzük nagyobb fényben a Szentmise értékét, mint vacsorát.

Hivatkozzunk még egyszer Szent II. János Pálra, Ecclesia de Eucharistia 10-re: **„Olykor meglehetősen csonkán értelmezik az Eucharisztia miszté-**

riumát. Megfosztván áldozati jellegétől, úgy tekintik, mintha nem volna egyéb, mint egy testvéri összejövétel, étkezéssel”.

Ez a rövid mondat végre rendkívül fontos: bejelentheti **az idők végén a „gyalázatos szentségtörést”**, egy téves ökumenizmus manőverét, hogy egyesüljenek egy nagy testvéri együttletben (nagyon ünnepeelt a Hírközlő Eszközöktől), de az ára az **Eucharishtiában jelenlevő Jézus Igazságának a hittagadása**. Ebben az időben ha „valakinek **tiszta hite van** az Egyház Credo-ja szerint az Eucharisztikus Jézusban, lehetséges lenne, hogy a `fundamentalizmus címkéjével` lássák el” (lásd: Ratzinger, 2005. április 18.).

Biztos, hogy az Oltáriszentségben jelenlevő Jézus imádása virágozik szerte az Egyházban: „míg oly sok templomot bezárnak, addig oly sok tabernákulumot kinyitnak” az imádók egy „ki maradéka” előtt, akik az **igazi hitben** kapaszkodnak.

„Mindenekelőtt titeket kérlek, szeretteim, hogy legyetek lelkesek papi szolgálatotokban, tartsatok ki az imádságban, **forrón szeressétek Jézust az Oltáriszentségben, akinek apostolkodásotok központjává és életetek nagy szerelmévé kell válnia!** Legyetek nyitottak a szegények, az alázatosak, a kicsinyek szükségei iránt, különösen a pogányság sötétségében élő fiaim iránt...” (1996. október 31.)

„Szegények mindig lesznek veletek, de én nem leszek mindig veletek.” (Mt.26,11)

Az igazi Szegény (maga) Jézus, akit az övéi elhagytak a **kiürült templomokban, ahol Ő jelen van**. „A Szeretetet nem szeretik... Jézus szeret titeket, Szíve szeretettől dobog értetek az Oltáriszentségben, és ti egyedül hagyjátok Őt, elhagyatva, nagy ürességtől és sok hitetlenségtől körülveve. Soha annyira, mint e viharos időkben, a Szeretetet nem szeretik.” (1988. szept. 11.). Miért van az, hogy most gyakran a tabernákulum a templomon kívül található, és miért veszik körül mind kevés virággal, fényvel, és mindazzal, amelyeknek szolgálniuk kellene, hogy kifejezzék a Hitet az Ő Valóságos Jelenlétében?

Lehetséges, hogy „aki engem elárul, közeledik”? (Mt.26,46). Ha ez igaz, akkor nem annak az ideje van, hogy kérdezzük: „ki az”, hanem, ahogy Jézus mondja pont ebben a pillanatban: „Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek” (Mt.26,41). „Virrasszatok és imádkozzatok” különösen az Eucharisztikus Jézus előtt.

Emlékezzünk don Bosco álmának a „három fényességére”: a Pápára (lásd: 1978. július 13.), Máriára, az Anyánkra, és az Eucharisztikus Jézusra. Szeren-

csénk és felelősségünk, hogy a MPM-ban vagyunk és hallgatjuk Mária hangját és követjük azt.

Emlékezzünk még a Kék Könyv három alapvető eucharisztikus üzenetére: 1986. augusztus 8, 1987. augusztus 21, 1988. március 31.

Nem kell iparkodnunk, hogy azonosítsuk a Jel 13,11-ben (említett) hamis prófétát. „Imádkozni, szenvedni, felajánlani és hallgatni...”, mint Jézus a kereszten (1978. március 24.), hallgatni elnyomva a blogok-tól, a szociális hálótól és az e-mailek-től (lásd: 1979. március 25.). „Nem küldtem ezeket a prófétákat, mégis futnak. Nem is szóltam hozzájuk, mégis prófétálnak” (Jer 23,21), idézve Keresztes Szent Jánostól: Salita del Carmello, 3,31, 2-3. Maguk Szent Jakab és szent János lelkesedésüktől fűtve nem tartoztak Jézus Lelkülétéhez (Lk 9,54-55).

Virrasszunk és imádkozzunk, a cönákulumokban Máriával egyesüljünk, **kövessük Máriát**, (de) ne járjunk Őelőtte. Sötét időket élünk. „Hogyha megmondtam nektek, hogy **Szeplőtelen Szívemből árad rátok a fény a legnagyobb sötétségben**, ezzel tudtokra akartam adni, hogy a **döntő pillanatokban én magam adok tanácsot mindenben. Megmondom, kit kövessetek, hogy hűségesek maradjatok Fiam, Jézus helytartójához** és Egyházamhoz. Megerősítelek abban, amit hirdetnetek kell, hogy megmaradjatok az Igazságban. Megmutatom, kitől kell félnetek, és melyik úton járhattok, hogy elkerüljétek a veszélyt. Azok számára, akiket a Kálváriára vezetek, hogy ott feláldozásra kerüljenek, én magam készítek elő mindent.” (1977. dec. 8.). „**Hogyha most meg nem szokják, hogy egyedül engem keressenek, egyedül rám hallgasanak, egyedül bennem bízzanak, hogyan fognak rám találni a nagy vihar idején, amikor minden sötétbe borul? Szokjanak hozzá már most ahhoz, hogy bennem lássák a fényt, bármit is tesznek.**” 1974. febr. 10.).

Legyünk konkrétak: vajon most valaki kérne-e minket a mi szolgálatunk alatt, hogy gyalázzuk meg az Eucharisztikus Jézust? Csak azon a napon, amikor a gyalázat nyilvánvalóvá válik a tettekben, amiket kérnének tőlünk, hogy kövessük el, akkor igen, bátraknak kellene lennünk és beszélni kellene félelem nélkül egészen addig, hogy az „Eucharisztikus Jézus vértanúivá” nem válunk (1978. július 13.). De pillanatnyilag a hittagadás olyan, mint a lappangás. „**Látszólag minden nyugodt marad...**” (1986. szeptember 6.).

„Az én titkom az Egyházra vonatkozik. Az Egyházban tetőfokára lép a hittagadás, amely az egész világon el fog terjedni, a szakadás be fog teljesedni, az evangéliumtól és az **igazi hittől** való általános eltávolodás által.” (1995. március 11.) Valójában nekünk megvan a kegyelem, hogy megmaradjunk az

igazi hitben, de sajnos, létezik egy hit, melynek meglehet a hit látszata, de ami **egy téves hit lenne!** (lásd: CCC 675-677).

„**Üldözni fognak benneteket. Sőt azt fogják hinni mindazok, akik benneteket akadályoznak, megrágalmaznak, akik megvetnek, a peremre szorítanak és üldöznek, hogy ez tetszésére van a mennyei Atyának, sőt nekem, Szeplőtelen Édesanyátoknak is. Ez az átélt sötét idők részét képezi.** Mert most már beléptetek a tisztulás legfájdalmasabb és legsötétebb szakaszába és az **Egyházat rövidesen egy újabb, eddig még nem ismert rettenetes üldözés fogja megrázni.**” (1988. nov. 12.).

(Ez) a sötétség hatalmának az órája (Lk 22,53. „Ez az az idő, amikor a Bárány hűséges követőit félreállítják, üldözik, bebörtönzik, megölik. **Ez tehát a ti állhatatosságotok ideje.** Itt kell megmutatkoznia a szentek állhatatosságának.” (1989. augusztus 15.).

„Még sok mondanivalóm volna, nem vagytok azonban elég erősek hozzá.” (Jn 16,12). „Oly súlyos idők közelednek, hogy el sem tudjátok képzelni. Azért szeretnék most felkészíteni benneteket, hogy a kellő időre mind készek legyetek.” (1974. május 20.). „Véssétek jól a szívetekbe, hogy nem kell előre készülnötök a védelmetekre: a ti tanúságtevőtök maga a Szentlélek lesz, aki bennetek megteszi ezt” (lásd: Lk 21,14, Mk 13,11).

Egy hallatlan szkizma... A testvér azt fogja hinni, hogy Istennek és magának a Szűzanyának tetszik, amikor üldözi a testvérét „fundamentalizmussal” vádolva azt. Ezzel kapcsolatban kérjük a Szentleket, hogy segítsen, hogy különbséget tehessünk a közt, hogy mi érinti a hitünk alapjait, és a közt, hogy mi az ami csak mellékes, ami megváltoztatható, hogy ne botránkozzunk meg a másodlagos dolgokon. „A relativizmus diktatúrájának” a „rejtett tanácsával” szemben (1981. április 17.), ami nem tűri el többé a **hit biztonságát**, kérjük a kegyelmet, hogy alkalmilag tanúságot tudjunk tenni vagy hallgatni: tanúságot tenni, hogy védjük azt, ami valóban alapvető, és hallgatni az ellenkező esetekben.

A hit biztonsága nem származik emberi véleményből, hanem a Szentlélektől. (Ez nem más, mint) „Krisztus tanúságát birtokolni” (ApCsel 12,17), vagyis Jézusban birtokolt hit belülről (származik) a Szentlélek tanúságtételével a mi szívünk előtt (Jn 14,17).

És Ő az, aki be fog vezetni bennünket lassan-lassan a „teljes Igazságba” (Jn 16,13), egy édes és rendkívüli fény által, mely Mária Szeplőtelen Szívéből indul ki, **a mi kitartó imánk bensőségéből**, amit most még nincs erőnk vinni. És akkor majd tanúságot fogunk tenni.

Dániel 9-ben szó van egy 3 és fél éves periódusról, és (úgy) tűnik, hogy most ezt az időtartamot betű szerint kellene értelmezni, mint az antikrisztus idejét. Biztos, hogy nem tudjuk, mikor kezdődik ez a 3 és fél éves periódus, de könnyedén lehet következtetni, hogy az (antikrisztus) tiszavirág diadalának az idejéről van szó, ami megelőzi az ő vereségét, mely Mária Szeplőtelen Szívének a Diadalával és Jézus Dicsőségben való eljövételével érkezik el (lásd: ApCsel 19,11). Bízunk, hogy az idők megrövidülnek, mint ahogy Jézus megígérte (Mt 24,22 és lásd az egész 1995. szeptember 29-ei üzenetet).

Ezért annak ellenére, hogy a gyalázatos szentségtörés ideje közeledik, szükséges kimondani is, hogy rövid ideig fog tartani, ennek következtében, minél fájdalmasabb és sötétebb idők jönnek, annál inkább nem inog meg a reményünk, hanem megerősödik! Olvassuk el az 1979. március 9-ei gyönyörű üzenetet: „a szabadulástok közel van!” (=Lk 21,28).

A hit fényében tudjuk, hogy az elbátortalanodás a Gonosz egyik fegyvere, hogy megbénítson bennünket. „Ellenfelem bizalmatlanságot és csüggedést akar bennetek kelteni... hogy lelketeket megbénítsa...” (1977. július 8.). Soha se engedjünk a csüggedésnek az idők csapásai miatt. „Jajok” közepette a Jelenések Könyvének kifejezéseiben (Jel 8,13), a 11. fejezetnél a „két tanú” kiáll még a világ elé tanúskodni, annak ellenére, hogy egy általános ellenmondást találnak. Ez a „két tanú” az „utolsó idők apostolai”, egyesülnek a „cönákulumokban”, hogy a Szentlélektől eltekintve, kilépjenek még és mindig (a világba), hogy hirdessék a pogányságba visszatért emberiségnek az „Evangélium örömet”.

Ezért is dühös az ördög (ApCsel 12,12), mert tőlünk is jobban tudja, hogy „kevés ideje maradt” és hogy „végül Mária Szeplőtelen Szíve fog diadalmaszkodni!” „Meghirdetett diadal”, mondta XVI. Benedek 2010. május 12-én Fatimában. Nekem (úgy) tetszik elképzelni, hogy ez a „vég” valóban a 3 és fél év vége lesz... De ez egy titok marad.

Mindenesetre már mostantól a **„mi győzelmünk a mi hitünk”** (1Jn 5,4). Őrizzük meg a hitet Jézusban és Isten törvényeit (úgy), mint a Napba öltözött Asszony ivadékai (ApCsel 12,17). Megőrizni a hitet és szokásokat. Semmi sem egyszerűbb... és semmi sem nehezebb a nagy apokaliptikus döntő csata ezen idején.

„Amikor az Emberfia visszatér, talál-e még hitet a földön?”

Igen, Jézus, válaszolja Mária, amikor visszatérsz, találsz még hitet a földön: **„a cönákulumok imájában** egyesülve és várakozásban virrasztva kialakított „kis nyájnál”. Annál a nyájnál, amelyet én alakítok, hogy mindenkor meg-

őrizzék az **igaz hitet**... mindazokban talál hitet, akik **nekem felajánlották magukat**, engedvén, hogy Szeplőtelen Szívem égi kertjében gyűjtssem őket.” (1990. március 13.). (Ezek) a tökéletes eucharisztikai imádók, akiket maga a Szűzanya készített és őrzött meg a kicsinységben, a bizalomban és a kitartásban, hogy befogadják Jézust dicsőséges Visszatérésében, aki megdicsőíti az Ő valóságos Jelenlétét, és mindent újjáalkot.

„Igen, hamarosan eljövök.” Úgy legyen. Jöjj el, Uram Jézus!” (Jel. 22,20).

Kívánom, hogy ezt a levelet jól elmélkedjétek át. Megköszönöm nektek az imáitokat, melyek segítenek engem és nekem szükségesek, és biztosítalak benneteket az én imáimról.

A ti kis testvéretek, Laurent Larroque atya, a Móriás Papi Mozgalom Nemzetközi Felelőse.

Szent Márton püspök igaz, szent példája

Szent Márton püspök, a nyugati kereszténység kiemelkedő alakja. Egyesek egyenesen tizenharmadik apostolként, mások a különleges erejű segítő szentek között tartják számon. Erősödik az a felismerés, hogy a nyugati keresztény állam, és királyság eszmei gyökerét meghatározó példajaként, hatalmas erejű patrónusaként tekintünk Szent Márton püspökre. Már a kezdetektől úgy tekintettek rá, mint első nem vértanú szentre, aki nem a hitéért mártírhalt szenvedőként nyerte el az örök üdvösséget, hanem aki hosszú, küzdelmes, egészen Istennek átadott élete tanúságaként, már életében szentség hírében járt. Szent Márton élete számunkra azt a bizonyosságot szolgálja, hogy Jézus tanítása igaz, példája minden ember számára követhető. Jézussal és Jézusban az élet minden nehézsége a Szentlélek erejébe vetett hittel legyőzhető; a Jézus által élénk kitűzött keskeny út járható! De csak Jézussal járható!

Szent Márton imádságos, Istennek átadott hosszú életében, annak eredményeként, Isten kegyelméből birtokolta a Szentlélek ajándékait, munkája során, megcáfolhatatlan módon láthatóvá váltak és felragyogtak a Szentlélek gyümölcsei, kinyilvánítást nyertek Isten csodái, a Szent életpéldáján átragyog az Istennek teremtményei iránt érzett, áldozata által bizonyított, megváltó szeretete.

Márton püspök történetét ifjabb tisztelője és kortársa, Sulpicius Severus foglalta írásba, mely első része már Márton életében megjelent. A későbbiek

során több részlettel kiegészített mű, oly népszerűvé vált, oly buzgón másolták, hogy a Római Birodalom minden zugába eljutott. Ez az életrajz alapozta meg Márton püspök máig tartó ismertségét, annak ellenére, hogy Európa egyre inkább elvesztette hitét.

A hosszú, változatos életrajzból rengeteg tanulságot vonhatunk le magunk számára. Ha csak egyet ragadunk is ki Márton cselekedeteiből, az is teljes értékű tanításként szolgál részünkre. Vegyük a köpenymegosztás történetét. Ezt néha talán már túl meguntnak, általánosnak, teljesen kilúgozottak tartjuk, amiről már semmi új következtetést sem tudunk levonni. Ha időt szánunk a történetre, és hittel tekintünk rá, eljuthatunk a második szintre, ami még eléggé közismert. Később, egy harmadik szintet is felfedezhetünk, sőt számunkra, magyarok számára még egy negyedik szint is feldereng.

Vegyük az első szintet; Amiens városkapuja előtt egy mezítelen koldus didereg a téli hidegben. Márton, a katona, lovascsapatával elvonul a koldus mellett, és megáll. Mivel nincs pénze, feleslege, amiből adhat, a sajátját adja; köpenyét kardjával kettészeli, egyiket a koldusnak adja, másikat megcsúfítva, megcsonkítva, ismét vállára veszi. Ezt a darabot nem adhatta oda, mert a kor szokása szerint katonai felszerelésének felét a császár, másik felét saját maga pénzéből kellett biztosítania. Márton, csak a maga részét adhatta oda a koldusnak, így mégis mindenét oda adta.

A második szintet is több középkori festményen megcsodálhattuk. Általában az Amiens-i jelenet egy sarkában láthatjuk Jézust az angyalok társaságában, amint nekik mutatja a fél köpenyt, amit magától Mártontól, a hittanulótól kapott. A tanulság itt; amit egy valakinek adunk, azt magának Jézusnak, Istennek adjuk, mert a rászorulóban Isten teremtményét, sőt Isten képmását látjuk.

A harmadik szint, már alig ismert, ezért bővebb kifejtésre szorul. Ravennában 504-ben építettek egy templomot, melyet Szent Mártonnak szenteltek, és ma Sant' Apollinare Nuovo bazilika néven ismerünk. A belsőt korabeli hatalmas mozaik sor díszíti. A jobb oldalon az angyalok között trónoló Krisztushoz 26 fehér köntöst viselő mártír vonul. A menetet Szent Márton vezeti, akinek köntöse színe megegyezik Krisztus bíbor köntösével. Ez a kép azt magyarázza számunkra, hogy a koldusnak adott köpenydarabot igazán maga Jézus kapta, és cserébe Jézus, a saját maga, immár teljes köpenyét, megsokszorozva Mártonnak adta vissza. Márton ezáltal Jézusi közösségbe emelkedett.

Mindent Istentől, teremtőnkől kaptunk! Minden ember más, személyes, isteni teremtmény, ezért a kapott javaknak mértéke és fajtája más, és más,

éppen annyi, ami az egyéni üdvösségünkhöz elégséges, és amennyit be tudunk fogadni. Ezek a javak nem csupán anyagiak, hanem szellemi, jellembe li tulajdonságok, a Szentlélek ajándékai, hajlandóság arra, hogy a Szentlélek gyümölcseit megteremjük. Akkor bánunk bölcsen az Istentől kapott ajándékainkkal, javainkkal, ha azokat Isten szándéka szerint használjuk, embertársaink javára, így azokat személyes szeretetünkkel felajánlva magának Istennek adjuk vissza. Válaszként Isten e javakat megszentelve, megsokasítva, új minőségként újra és újra visszaadja nekünk, további felhasználásra. Minél inkább buzgólkodunk javaink megosztásán, annál többet kapunk vissza Istentől. Ily módon Isten személyes munkatársaivá válunk, részesei teremtő művének. Isten a saját köntösébe öltöztet, részesít saját istenségében. Így válik valósággá a szőlőtő és szőlővessző tanítás, a felajánlás „Óáltala, Ővele, és Őbenne” szavai; Immár Istenben élünk, mozgunk, vele egységben vagyunk!

A negyedik szint nekünk, magyaroknak szóló üzenet. Bizonyosan más népeknek is szól, de ha értjük, saját küldetésünket olvassuk ki belőle, mint ahogy Isten minden népnek szánt saját küldetést. A Magyar Egyház, a Magyar Állam, illetve Királyság születésénél Szent Márton is személyesen bábáskodott. István király, személyes vallomása szerint már kora gyermekkorában megismerte Márton püspök segítségét. Géza fejedelem halála után a hatalomra törő Koppány ellen indított csata előtt István, Szent Márton pártfogását kéri közfogadalomban, és az édesapja által alapított Szent Márton Pannonhalmi apátságnak ajánlja a Koppány birtokai után járó tizedet. A csatába a Szűzanya, Szent Márton, és Szent György képét viselő zászlók alatt vonul. István az első nyugati keresztény királyi dinasztiák, a Merovingok és Karolingok királyság eszményét veszi át, akik Szent Márton püspökben királyságuk különleges védelmezőjét tisztelték. István király előterjesztését a Magyar Egyház alapításáról a pápai zsinat 1001-ben az előbb említett ravennai, egykori Szent Márton templomban fogadják el. Az 1092-es Szabolcsi Zsinaton törvénybe foglalják Szent Márton országvédőszeni címét.

Számunkra, a harmadik szinten vázolt körforgás; - Mindent Istentől kapunk, mások javára, így azt magának Istennek adjuk vissza, akitől azt megszentelve, már magasabb minőségben, megsokasítva visszakapjuk – más, közreműködő személyekkel bővül.

Szent István, az országát – amelyet képeinken a Szent Korona jelképez – a Boldogságos Szűz Máriának, Nagyasszonyunknak, a Boldogasszonynak ajánlja, amit Ő elfogad, és saját tulajdonának tekint. Ez a korona, az országot, mely nemcsak a fizikai határokat, hanem az azon belül mindenkor élő

összes népeket, természeti- és anyagi javakat képviseli. Első, országalapító királyunk, a magától Istentől kapott, Szent Márton segítségével kormányzott országát, Égi Királynőnknek adta és adja vissza szüntelen, amit Ő Szent Fiának és az Atyának ajánl. Csak rajtunk, kis maradékon múlik, hogy az Atya által megáldott, megszentelt számunkra felajánlott újabb, visszajuttatott ajándékokat akarjuk-e, képesek vagyunk-e, újra befogadni, gazdagítani, szeretettel átszöve tovább adni.

Első hallásra ez képtelenségnek tűnhet, de ha végiggondolom a dolgot, szinte beleborzongat a felismerés: Isten személyes akaratából születtem a világra. Nem véletlen, hogy magyar vagyok, hogy ebben a korban kaptam a feladatot. Szabad döntésem van, hogy elutasítsam, vagy elfogadjam. Ha megfutamodom és nem vállalom, Isten mást bíz meg velem, mert az Ő tervének megvalósulását senki sem gátolhatja!

Segíts, kérlek Istenem, hogy rád hagyatkozva, beléd kapaszkodva, mindenemet átadva, szolgáljalak itt, ahová küldtél, magamért, enyéimért, népedért!

(Szávai Tamás, 2015,11,11.)

Ne szeressétek a világot

„Az Ige volt az igazi világosság, amely minden embert megvilágosít. A világba jött, a világban volt, általa lett a világ, mégsem ismerte föl a világ. A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be. Am akik befogadták, azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek. Azoknak, akik hisznek nevében, akik nem a vérnek vagy a testnek a vágyából s nem is a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.” (Jn 1,9-13)

Jézus (az Ige) az igazi világosság, aki megvilágosít minket. Ez az igazi világosság erre a világra megszületett az Istenszülő Szűz Mária közreműködésével, így már a világban volt, de mégsem ismerte föl a világ, az a világ mely általa, érte, az ő képére és hasonlatosságára teremtett emberért lett. A világ kivetette, mert az áteredő bűn rabláncát kénytelen elviselni, hordozni, megtisztulásáig.

De mindig vannak olyanok, akik szívük nyitottsága révén átlátnak ezen a bűn által képzett „függönyön”, és ezáltal be tudják fogadni a világ Világosságát. És akik be tudják fogadni, azok Isten gyermekei lehetnek! Ezek azok az

emberek, akiket az evilági vágyak, ösztönök nem vagy csak alig befolyásolnak, ezek azok, akik át is tudják élni, hogy lelkük valóban Istentől született. Ha sikerül az ösztöneink, az evilági csábítások ellen hatékonyan küzdenünk, ezen küzdelmünk hatékonysága arányában lehetünk Isten gyermekei, akik komolyan reménykedhetnek a mennyországi, boldog örök életben.

„Ha gyűlöl majd benneteket a világ, gondolatok arra, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket. Ha a világból valók volnátok, mint övéit szeretne benneteket a világ. De mert nem vagytok a világból valók, hanem kiválasztottalak benneteket a világból, gyűlöl benneteket a világ. Gondolatok a tőlem kapott tanításra: Nem nagyobb a szolgál uránál. Ha tehát engem üldöztek, titeket is üldözni fognak. Ha az én tanításomat megtartották, a tieteket is megtartják. S ezt mind az én nevéért teszik veletek, mert nem ismerik azt, aki küldött engem. Ha nem jöttem és nem tanítottam volna őket, nem volna bűnük. De így nincs mentségük bűneikre.” (Jn 15,18-22)

Az apostoloknak mondja Jézus, hogy ne lepődjenek meg, ha gyűlöli őket a világ, hiszen ők a világból ki lettek választva, el lettek különítve, és ez nem tetszik a világnak. Ha evilági módon élnének továbbra is, akkor szeretné őket a világ, de mivel elfogadták Jézus meghívását, ezért számolniuk kell azzal, hogy e világ ki fogja vetni őket, gyűlölni fogja őket. Érdekes ez a jézusi meghatározás, miszerint ez egy mérce, hogy gyűlöl-e a világ minket. Ha tetszünk a világnak, „sztarolnak” minket, akkor komolyan felmerülhet a gondolat, hogy nem tudunk elszakadni e világ fejedelmétől. Úgy is szoktuk mondani, hogy ha túl simán mennek a dolgok, akkor lehet, hogy rossz úton járok. Hiszen e világ fejedelme az igaz hívő ellen előbb-utóbb biztos, hogy keresztbe fog tenni valamit, bántani fogja őket.

Ha Jézus tanítását el tudjuk fogadtatni a körülöttünk levőkkel, akkor azt egyértelműen Jézusért tudjuk megtenni, nem magunk miatt, erre is figyelmeztet Jézus – nehogy elteljünk magunkkal.

És még egy érdekes megjegyzés. „Ha nem jöttem és nem tanítottam volna őket, nem volna bűnük. De így nincs mentségük bűneikre.” Tehát ha mégsem akarjuk befogadni Jézus tanítását, akkor nincs mentségünk, el fogunk kárhozni, hiszen Jézus tanítása elvileg, gyakorlatilag elérhető, tudható. Tehát szabad akarattal választható ez vagy az az életmód. Persze a sátán mindent bevet, hogy sokan ne vegyék komolyan Jézus tanítását, mégis szabad akarattal ellenlehet mondani ezen csábításoknak.

Itt megszólal a hívő emberek felelőssége is, hiszen Jézus máshol mondja, hogy még az ellenségeinkért is kell, hogy imádkozzunk. És a mi imánk, felajánlásaink hatására megtérhetnek ezen emberek közül elég sokan. Ez a mi felelősségünk, ha ezt elmulasztjuk! Így lett annak idején Saulusból Paulus, a második apostolfejedelem. Ne becsljük le a másokért végzett imánkat!

„Ne szeressétek a világot, sem azt, ami a világban van! Ha valaki szereti a világot, nincs meg benne az Atya szeretete, mivel minden, ami a világban van: a test kívánsága, a szem kívánsága és az élet kevélysége nem az Atyától van, hanem a világból. De a világ elmúlik, a kívánságaival együtt. Csak aki az Isten akaratát teljesíti, az marad meg örökre.” (1Jn 2,15-17)

János apostol itt nagyon határozottan kijelenti, hogy ne szeressük a világot, ne szeressük, ami a világban van. Nyilván nem a természet szépségeire gondol, hanem a sátáni cselvetésekre, azok eredményeire, ahogy azt ki is fejtí: a test és a szemek kívánságai, az élet kevélysége. Ezek valóban mind ellene dolgoznak a mély hitnek.

Az ember úgy van megteremtve, hogy egy adott helyzetben csak egy adott „szeretet-csomag” fér el benne. Mi határozhatjuk meg szabad akarattal, hogy milyen irányban érvényesítjük azt, embertársaink felé, vagy önmagunk felé, hiszen a test, a szem úgy kívánja, miért ne csinálnám... De ezek az evilági élvezetek, a test és a szem kívánságai, a kevélység „öröme” elmúlnak, vagy a halálunkkal, vagy bármilyen külső befolyással. Ezek nem örök életűek. Az Isten, és az ő tanítására épülő szeretet gyakorlataink, az igazi, mély szeretet, az örök. És aki e szerint cselekszik, az az örök boldogságra juthat. Vigyázzunk vele, hiszen az örök életnek két iránya van: mennyország és pokol. Mindkettő örök élet!

Utóbbi időkben többször lehetett hallani, hogy Egyházunknak meg kell újulnia. Sokkal modernebbnek kellene lennie, azaz a világ kihívásaihoz, ehhez a világhoz jobban kellene igazodnia. Ezen érdemes elgondolkoznunk, hogy ha János apostol ilyen karakteresen hívja fel figyelmünket, hogy ne szeressük a világot, akkor miért is kellene ahhoz igazodnunk? Biztos, hogy jó ez az irány?

Jánossy Gábor

Mária- kegyhelyek

Sümeg

A Balatontól északra, Tapolca közelében, a Kisalföld és a Bakony határán van Sümeg városa, amelynek ferences temploma a Dunántúlnak egyik legkedveltebb búcsújáró helye. A sümegi vár alatt meghúzódó ferences templomot és kolostort Széchenyi György veszprémi püspök építtette a XVII. század közepén. A templom főoltárán van az ugyancsak XVII. századbeli Fájdalmas Anya kegyeszobor, ölében a halott Krisztussal. A sümegi kegytemplomot az évszázadok során számos elemi csapás érte – 1911-ben például tűz martaléka lett a kegyoltár is, még az ezüst gyertyatartók is megolvadtak – a kegyeszobor azonban máig minden vést sértetlenül élt át. A sümegi zarándoklatokat egy 1699. évi csodálatos gyógyulás indította el. Berghoffer Mária bécsi asszony évek óta súlyos betegségben szenvedett, keresztcsontja elszuvasodott, emiatt nem tudott járni, nagy fájdalmai voltak, bénán feküdt. Egy alkalommal csodás álmot látott: a Fiát ölében tartó Fájdalmas Anya szobra jelent meg neki. Bizonyos volt abban, hogyha ez előtt a szobor előtt imádkozna, visszanyerné egészségét. Kereste a szobrot Bécsben és környékén, de hasztalan. Ekkor ismét megjelent álmában a szobor és arra utasította, hogy Magyarországon keresse. Elvitette magát Óvárra, Győrbe, Pápára, de a szobrot nem találta. Harmadik álmolátásában maga a Szűzanya szólott hozzá: „Menj le leányom Sümegre! Ott megtalálod és meggyógyulsz!” 1699. február 4-én ért Sümegre, és itt a ferencesek templomában fölismerte az álmában látott szobrot. Buzgón imádkozott a szobor előtt, amely akkor még a Szent István mellékoltár fölött volt. Február 6-án misét mondtak ennél az oltárnál a beteg asszonyért, majd ő megérintette a szobrot, és akkor teljesen meggyógyult. A csodálatos gyógyulásnak a hívek közössége is tanúja volt. A kegyeszobor akkor kapta a Betegek Orvosa nevet. Ezt követően indultak el a zarándoklatok a Fájdalmas Szűzanya sümegi szobrához, és a csodás gyógyulások egymást követték: még abban az esztendőben hét csoda történt. A sümegi csodás gyógyulásokról már 1703-ban kiadtak egy

kis füzetet „Betegek gyógyítója” címen. Az azóta eltelt közel háromszáz év alatt számos – a sümegi Szűzanyának tulajdonított – csodát jegyeztek föl: vakok, bénák, szívbjajosok, süketek és más betegségben szenvedők gyógyultak meg, Mária sok-sok bajban lévő ember imádságát hallgatta meg. A sümegi Fájdalmas Szűzanya azonban nemcsak a testnek, hanem a léleknek is orvosa: sok más vallású, Máriát nem tisztelő ember tért itt katolikus hitre. Berghoffer Mária lutheránus inasa és kocsisa – akik őt Bécsből Sümegre hozták – a csoda láttára lettek katolikussá. A kegyszobrot Acsády Ignác veszprémi püspök 1743-ban a főoltárra helyeztette, ahol ma is tisztelhetjük Szent István és Szent László király szobra között. A legjelentősebb csodákat és imameghallgatásokat a templom falképei mutatják be (Kontuly Béla alkotásai) Berghoffer Mária „alapító” csodájától kezdve annak a családnak csodálatos megmenekülését, amelyet egy Budapest ostroma alatt összeomlott ház maga alá temetett 1945-ben. A kegytemplom számos búcsúnapja – az első csoda évfordulója (február 6.), nagyböjt péntekjei, Páduai Szent Antal ünnepe (június 13.), a Jézus Szíve ünnepét követő vasárnap, Sárlos Boldogasszony (július 2.), porciunkula ünnepe (augusztus 2.), Nagyboldogasszony (augusztus 15.), Mária nevenapja (szeptember 12.), Fájdalmas Szűzanya (szeptember 15.), Árpádházi Szent Erzsébet napja (november 19.) – közül a legfontosabbak a Jézus Szíve ünnepét követő vasárnap és Szűz Mária neve napja, ezeken a napokon Szentséges körmenetet is tartanak a város utcáin. Zarándokoljunk mi is a sümegi Szűzanyához, kérjük segítségét testi, lelki bajainkban, imádkozzunk Hozzá hazánkért, magyar nemzetünkért, kérjük közbenjárását a beteg, romlott világért!

K.D.

Keservesen siratja Mária Fiát,
Mídón látja halálra menni magzatát,
Csordul könnye Máriának,
Szíve szakad Szűzanyának
Nagy bánatjában.
Nincsen helye bús szívének,
Nyugodalma sincs lelkének
Nehéz kínjában.

Senki sincsen sorsosa nagy fájdalmának,
Nincs segítő orvosa nehéz kínjának.
Szűz Mária elfáradott,
Egész teste elbágyadott
Nagy bánatjában.
Piros színe elhervadott,
Áldott Anya ellankadott
A nagy sirásban.

(Bozóki: Énekeskönyv, 1797)

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Szabadulástok közel van

„Szeretett fiaim, ma arra hívlak benneteket, hogy emeljétek rám szemeteket, mert közel van a szabadulástok!

Abba a meghatározó időbe léptek, ami elvezet benneteket az én Szeplőtelen Szívem diadalához a világban.

Az események sebesen követik egymást, és az új évben, amelyet ezen a napon kezdetek el, beteljesülőben vannak azok a tények, melyeket néhány titokban felfedte előttetek.

Ellenfelem cselekvése egyre erősebb lesz, hogy uralmát kiterjessze az egész emberiségre. Így megnövekszik mindenfelé a rossz és a bűn, az erőszak és a gyűlölet, a romlottság és a hitelenség. A háborúk elterjednek belesodorva más népeket és nemzeteket, és sok szegény gyermekemnek hordania kell ennek a véres keresztnek a terhét.

Ám biztatok! Fordítsátok felém szemeteket, az Isten Anyja és igazi Édesanyátok felé!

Ma bejelentem nektek, hogy a szabadulástok közel van!

Az Egyházra is mélyebb sötétség borul és képes lesz mindent elborítani. A tévedések méginkább elterjednek, és sokan eltávolodnak az igaz hittől. Az aposztázia járványként terjed el majd, és áldozatául esnek a Pásztorok, a rájuk bízott nyájjal együtt.

A föld minden táján sokat kell majd szenvednie az Egyháznak, ennek az én szegény haldokló és keresztre feszített leányomnak!” (1992.01.01.)

Több, mint két évtized után már érezhető módon beléptünk ebbe az aposztáziát megelő egyházi időszakba. A hitehagyás valóban egyre érzékelhetőbb a napi hitéletben.

Az események valóban sebesen követik egymást, néha döbbenet tapasztaljuk, hogy Egyházunk vezetése komolyan igyekszik követni az evilági dolgokat, igyekszik ahhoz igazodni, pedig Jézus tanítása szerint nem biztos, hogy

ez a követendő példa, hiszen ő mondta búcsúbeszédében, hogy „evilág fiai ki fognak vetni titeket” (Jn). Nekünk Jézus útját követve nem az evilági dolgokhoz kellene igazodni, hanem fel kellene vállalni, hogy evilág fiai kivetnek maguk közül, ahogy Jézus megmondta kétezer évvel ezelőtt.

Azt az erre érzékeny emberek érzik, hogy a sátán cselekvése egyre erősebb nap mint nap. A sátán valóban szeretné kiterjeszteni az uralmát az egész emberiségre, melyben már elég előrehaladott állapotban van. Ez az, amit látunk – akinek szeme van erre – hogy valóban a rossz és a bűn, az erőszak és a gyűlölet, a romlottság és a hitelenség növekszik mindenfelé.

Ez sajnos alap szinten igaz az európai emberre, és ezt erősíti fel a muzulmán bevándorlás a mai időkben. Az az érzése az embernek, hogy a Jelenések könyve ötödik pecsétjét éljük, amikor a sáskajárás elindul, melynek megparancsolja az Isten, hogy ne bántsák a növényeket, csak az embereket. Ez a migrációs nyomás nem bántja a növényeket, az embereket azonban egyre inkább.

A Szűzanya folyamatosan biztat minket, hogy ha őbenne bízunk, az igazi Édesanyánk felé fordulunk, akkor ő megsegít minket, ígéri, hogy a szabadulásunk közel van.

Ugyanakkor figyelmeztet minket, hogy legyünk reálisak, és tudatosítsuk, hogy Egyházunkra is mélyebb sötétség borul, mely képes lesz mindent elborítani. Ebben az elborítottságban a tévedések méginkább elterjednek, és sokan eltávolodnak az igaz hittől. A hitehagyás (aposztázia) járványként terjed el, és áldozataul esnek a papok és a rábizott nyáj is egyaránt.

Ez nagyon kemény ígélet, figyelmeztetés, melyet komolyan kell vennünk.

Sokszor apró. kis dolgokon múlnak azok, hogy valamiben észrevesszük-e, hogy apostázia (hitehagyás) megnyilvánulása, vagy sem, az amit hallunk, megtapasztalunk. Hiszen olyan szépen meg lehet magyarázni mindent. Járjunk nyitott, szemmel, nyitott füllel, és igyekezzünk a dolgok mélyére látni hitben, az Isten és a Szűzanya segítségét kérve, hogy a megkülönböztetés kegyelmét megkapjuk, és különbséget tudjunk tenni tévtanítás és az igaz tanítás között.

A Szűzanya nyíltan beszél arról, hogy az Egyháznak sokat kell szenvednie, hiszen haldokolni fog keresztrefeszítettségében. Az érzékeny lelkületűek ezt már érzékelik, hogy a mai világ jelei azt mutatják, hogy Egyházunk keresztrefeszített állapotban van.

A Szűzanya ugyanebben az üzenetben igyekszik bátorítani és erősíteni is minket mondván: „*Am nagy bizalom és türelem töltsön el benneteket! Legyetek erősek a hitben és a reményben! Emeljétek rám szemeteket, az Isten Any-*

jára, és igazi Édesanyátokra! Ma bejelentem nektek, hogy a szabadulástok közel van!”

Ezt több, mint húsz éve mondta a Szűzanya, hogy „*a szabadulástok közel van*”. Ez egy relatív fogalom. A „közel” az igen relatív meghatározás. A mai viszonyokat tekintve már valóban elmondhatjuk, hogy valóban az sejthető, hogy most már tényleg közel van, de még mindig lehet, hogy nem hónapokban, hanem években határozható meg a közelség fogalma.

Az biztosan látható, és a történelmi, emberi tapasztalatok azt sugalmazzák, hogy a szabadulásnak ára van. A sátán nem fogja könnyen megadni magát, tehát a harc legvégén még biztosan számíthatunk az ellenség erősítésére. És csak utána várható a szabadulásunk.

Fontos komolyan venni a Szűzanya ugyanezen üzenetében elhangzó kérésért, felszólítását, hogy „*Mindig szeressetek, ne ítéljétek el senkit*”

Az ítékezés olyan könnyen megy az ember részéről. Ezt kell visszaszorítani önuralommal, önfegyelmel, és az ellenségeinket is szeretnünk kell, Jézus utasítása szerint, illetve a szeretet alap parancsa értelmében. Jézus is szerette Júdást, bár tudta, hogy árulója lesz. Ettől még az ő szeretete kiáradt rá is, attól függetlenül, hogy nem volt hajlandó meglágyítani szívét, és makacsul járta útját.

Megfontolandók a Szűzanya további szavai ugyanebben az üzenetben: „*Emeljétek fel szemeteket abból a sötét, zavaros világból, amelyben éltek, és ne féljétek, ha a sátán most vitathatatlanul uralja a világot és gazdája az egész emberiségnek. Az ő uralma hamarosan összeomlik és hatalma le lesz rombolva, mert Én magam fogom őt láncra verni és bezárom az örök tűz és halál mocsarába, ahonnan nem tud többé kijönni!*”

A körülöttünk levő világ valóban sötét és zavaros. De a Szűzanya egyértelműen biztat minket, hogy emeljük fel szemünket és ne féljünk, attól függetlenül, hogy azt látjuk, hogy a sátán vitathatatlanul uralja pillanatnyilag a világot, és úgy látszik, hogy uralja az egész emberiséget. A Jelenések Könyve egyértelműen beszél arról, hogy a sátán le lesz láncolva ezer évre, mely a béke és nyugalom ezer éve lesz, sátáni csábítástól mentesen. Ez az ígérek szerint a Mennyei Jeruzsálem csodálatos ezer éve lesz, melyben várhatóan megvalósul a Miatyánkban nap mint nap imádkozott tétel: „*legyen meg a Mennyei Atya akarata itt, a földön is*”. Egy csodálatos világ várható itt, a földön, az újjáteremtett földön, melyben az Oltáriszentséges egységben valóban megvalósulhat a Mennyei Atya akarata itt, a földön.

A r ó z s a f ü z é r

De addig még sokmindennek meg kell történnie. A szenvedő Egyházunknak szenvedést viselő és annak viselését felajánló tagjai kell, hogy legyünk. Vállalnunk kell, hogy szeretünk, és nem ítélünk el senkit! A pápával egységet kell vállalnunk, támogatnunk kell őt a kálváriáján! Támogatnunk kell, amint a keresztyét hordozva a kálváriára tart – ahogy a Szűzanya fogalmaz ugyanebben az üzenetben.

Az elesetteket, kétségbeesetteket, az elhagyatottakat a Szűzanya Szeplőtelen Szívébe kell vinnünk, a biztos menedékbe. Félnünk nem szabad, hiszen a Szűzanya megígérte, hogy a sátán uralma hamarosan összeomlik, hiába látszik úgy, mintha mindent uralna, és ezt az uralmát nincs aki megváltoztassa. A Szűzanya fogja bezárni a sátánt, ahogy az a Szentírásban meg van ígérve, és Jézus Krisztus csodálatos uralma rajzolódik ki előttünk, csak addig ki kell tartanunk. A kitartásnak a vége lesz a legnehezebb, arra kell felkészülnünk lelkileg.

A Szűzanya nagyon biztat minket ebben az üzenetben: „*Minden egyes napot nagy hitben és reménységben éljétek meg! Emeljétek felém szemeteket, az Isten Anyja és igazi Édesanyátok felé! Ma kijelentem nektek, hogy szabadulástok közel van!*”

Ebben a biztos reményben induljunk tovább utunkon, imádságos, engesztelő lelkülettel. Bízunk, reméljük és tartsunk ki! Isten nagyobb dicsőségére! Ámen.

Jánosy Gábor

(Gobbi atyán keresztül kapott üzenetek alapján.)

A fatimai angyal által tanított két ima.

„Istenem, hiszek Benned, imádlak Téged, remélek Tebenned, szeretlek Téged. Kérlek, hogy bocsáss meg azoknak, akik nem hisznek Tebenned, nem imádnak Téged, nem remélnék Tebenned, nem szeretnek Téged.”

„Legszentebb Szentháromság, Atya, Fiú, és Szentlélek, felajánlom Neked Jézus Krisztusnak drága Testét és Véré, Lelkét és Istenségét, amely a föld valamennyi szent Tabernákulumában jelen van, engesztelésül minden szidalmazásért, szentségtörésért és közömbösségért, amelyek által Őt magát bántják meg. Jézus Szentséges és Mária Szeplőtelen Szíveinek végtelen érdemei által könyörgök Hozzád a szegény bűnösök megtéréséért.”

Az ördög véleménye a rózsafüzérről

Francesco Bamonte, Róma hivatalos ördögűzője (Don Gabriel Amorth tanítványa és utóda) írja most megjelent könyvében a következőket, elsősorban Pio atya tapasztalataira hivatkozva: Szent Pio Atya gyakran beszámolt egyik álmáról, amelyben a kórusablakából – ahová a szerzetesek szoktak imára öszszegyűlni- kipillantva a téren végtelen nagy tolongást látott. Pio atya megkérdezte, kik vagytok, mit akartok? A tömeg kórusban, egyszerre, és fülsiketítően, torkaszakadtából ordította: „Pio atya halálát!” A szerzetes ekkor vette csak észre, hogy akiket emberi személynek nézett, valójában démonok. E szavak hallatára visszament a kórusra imádkozni, s a Szűzanyát látta közeledni, aki anyai tekintettel, és határozott mozdulattal kezébe nyomta a rózsafüzért, mondván, hogy ezzel a fegyverrel kezében te leszel a győztes. Pio atya ekkor visszatért az ablakhoz, és megmutatta a kezében lévő rózsafüzért. Rémületében minden démon a földre vetette magát.”

„Ördögűzői tapasztalataim során észrevettem, hogy az ördög számára egyetlen nem liturgikus ima sem annyira gyűlöletes, mint a szent rózsafüzér.

Egyik október 7-én, a Rózsafüzér Királynőjének napján, mikor elővettem zsebemből a rózsafüzért, rögtön így szólt a démon: „Fájdalmat okoztok nekem azokkal a szemekkel, ti nyavalyások. És nyavalyások azok is, akik ezt csinálják!(Valószínűleg azokra utalt, akik a rózsafüzéereket készítik.) Parancsoló hangnemben megkérdeztem, miért bosszantanak annyira azok a szemek? „Mert annyi ütést kapok. Hagyjátok abba!” Ekkor ráhelyeztem a megszállott személyre a rózsafüzért. A démon pedig ordított: „Súlyos! Összenyom, vegyétek le, összenyom!”

„Más kifejezések a rózsafüzérről különböző ördögűzések alkalmával:

„Minden szem, amit imádkoztok, ostoroz, és éget!”

„Rosszul vagyok, amikor annak a füzérnek a titkait szemlélik. Ütlegeltek velem.”

„Gyűlölöm a rózsafüzért, mert szeretetfüzér, amely mindenkit Velük* egyesít”

(*Jézussal és Máriával; e nevek kimondását kerülik, mert maga a név kimondása is égeti őket.)

„Ha mindegyikötök tudná, azonnal végem lenne. Ha mindenki hittel imádkozná a rózsafüzért, ezt a nyavalyatorést.”

„Undorító, undorító, undorító, undorító, undorító, undorító!”

„Nem tudjátok, vagy tudjátok, de nem hiszitek, vagy kishitűek vagytok. Má.ár.i...a (- rettenetes erőfeszítés árán képes kimondani ezt a nevet-) Szeplőtelen Szíve fogja megmenteni a világot.”

„A gonosz lélek egy más alkalommal kifejezésre juttatta Mária közbenjárói hatalmát, és Jézus azon döntését, hogy minden kegyelmet Mária Szeplőtelen Szívén keresztül juttat az emberiségnek.”

(Részletek a „Szűz Mária harca a Gonosszal az ördögűzések alatt” című könyvből)

A muzulmán nyomás folytatódik, úgy tűnik nem szabad alább hagyni az imádságos lendületet sem! Tartsunk ki, inkább arra törekedjünk, hogy az Istenre szánjunk kicsit több időt. Ne engedjünk a csábításnak, hogy „eleget imádkoztunk már”. Abból sosem lehet elég!

Ősszel kaptuk azt a kérést, hogy a muzulmán áradat távoltartásában komoly segítséget jelent, ha naponta három Úrangyalát imádkozunk! Tegyük meg! A három Üdvözlégy, illetve a háromszor három Üdvözlégy – a hozzá tartozó kiegyesítéssel – csak jót hozhat!

Körima

Egy adott hely, település város megszentelésére szervezett ima és áldás.

A körima az alábbiakból álljon.

A hívek megszervezik – lehetőleg pap bevonásával, hogy az Oltáriszentséggel történő áldásra is sor kerülhessen – hogy gyalogosan vagy kocsival (kocsikkal) körbejárják a települést, várost, folyamatos rózsafüzér imádságban, folyamatos szenteltvízzel történő meghintés vagy csurgatás közben és a négy égtáj szerint négy helyen megállva egy-egy külön ima után, minden helyszínen a négy égtáj felé áldást adva az Oltáriszentséggel, és esetleg a Szűzanya ikonjával is.

Célszerű – különösen nagyobb gond esetén – ezt kilencszer egymás után megismételni, kilencedként, akár úgy, hogy például minden csütörtök délután megtenni azt.

Cselekedjünk, tegyük, amit tehetünk, kérjük – aktív közreműködésünk odaajánlásával – Isten, a Szűzanya és szentjeink, szent angyalaink segítségét!

Jánossy Gábor